

HELIG GLÖD

Påve Shenouda III

Titel: **Helig glöd**
Författare: Påve Shenouda III

Översättning: Glynis Younan (arabiska-engelska)
Tony Larsson (engelska-svenska)

Illustrationer: Syster Sawsan
Omslag: Tony Larsson & Jakob Yalgin

Originalutgåva: 1990 i Kairo, Egypten
Svensk utgåva: 2007, Gabriel Yalgin, Göteborg

Hans Helighet påve Shenouda III

Den 117:e påven över Alexandria och patriark över St. Markus stift

INNEHÅLL

Om författaren	7
Inledning	9
Kapitel ett: Helig glöd och hur den verkar	11
1. Glöden är en eld som brinner	12
2. Att be och gråta och sörja	16
3. Positiv handling	18
4. Att brottas med Gud	19
5. Att uppmuntra de svaga	21
6. Att följa med dem steg för steg	24
7. Samarbete med Gud	26
Kapitel två: Den heliga glödens drivkrafter	29
1. Kärlek till Gud och hans rike	30
2. Kärlek och omsorg om människor	31
3. Aposteln Paulus föredöme	32
4. Stå inte bara och se på	33
5. Den enskilda själens värde	34
6. Vikten av att rädda själar	35
7. Hinder för helig glöd	39
Kapitel tre: Nödvändiga förutsättningar för helig glöd	45
1. Glöd med den rätta insikten	46
2. Åtföljs av ett gott uppförande	49
3. Konstruktiv och inte destruktiv	52
4. En kraftfull och frimodig glöd	54
5. En fruktbarande och aktiv glöd	56

Kapitel fyra: Exempel på helig glöd	61
1. Gud själv	62
2. Änglarna	64
3. Profeten Mose	66
4. Pinehas	67
5. Den unge David	67
6. Profeten Elia	69
7. Profeten Jesaja	70
8. De tolv lärjungarna	70
9. Aposteln Paulus	72
10. Den helige Stefanus	74
11. Den helige Markus	75
12. Den helige Athanasius	77
13. Ärkediakon Habib Girgis	79
14. Ökenfäderna	81
 Andra böcker av påve Shenouda III	 85

OM FÖRFATTAREN

Hans Helighet påve Shenouda III föddes den 3 augusti 1923 som Nazir Gayed. Han kom från en djupt religiös familj i provinsen Assyut i övre Egypten. Redan som ung var Nazir Gayed en aktiv deltagare i kyrkans gudstjänster. Vid 16 års ålder började han tjänstgöra i söndagsskolan vid S:t Antonios kyrka i Shoubra i Kairo, där han också studerade. Nazir Gayed tog sin kandidatexamen vid Kairos universitet 1947 inom engelska och historia. Han avlade även en kandidatexamen inom koptisk teologi och fick därefter en tjänst vid det teologiska seminariet som lärare i Gamla och Nya testamentet på grundval av hans förträffliga studieresultat. 1953 blev han utsedd till föreläsare vid klosterhögskolan i Helwan.

Den 18 juli 1954 vigde Nazir Gayed sitt liv åt bön, meditation och askes och gick in i klostret El-Souryan som ligger i det koptiska hemlandet Egyptens västra öken. Hans namn blev nu fader Antonios El-Souryan och hans munkliv gick i S:t Antonios den Stores spår, han som lämnade världen och drog sig allt längre in i den torra och ofruktbara västra öknen i Egypten, och som under sin livstid odlade sin självdisciplin och sitt andliga liv i en grotta som idag bland religionsforskare över hela världen anses vara det kristna munklivets begynnelse.

Mellan 1954 och 1962 levde fader Antonios El-Souryan det eremitliv han eftersträfvade i kontemplation, fasta och bön. Därefter kom han dock att prästvigas. Han fick ta farväl av sitt älskade eremitliv och lydigt ta emot en vigning till biskop med ansvar för kristen undervisning i Egyptens alla församlingar och bli föreståndare för det teologiska seminariet. Nu fick fader Antonios namnet Abba Shenouda.

Under hans ledning tredubblades antalet studenter vid seminariet. Den 14 november 1971 fick hans nåd biskop Shenouda återigen lyda Guds kallelse, och han upphöjdes till att bli vår älskade påve – den 117:e påven av Alexandria och patriark av S:t Markus stift.

Hans Helighet påve Shenouda III blev den förste påven av Alexandria som besökte Konstantinopel efter den stora schismen 451 e. Kr., och dessutom den förste koptiske påve som besökt Vatikanen sedan samma tid. I maj 1973 skrev hans Helighet tillsammans med påve Paulus VI under en deklaration om ömsesidig strävan efter kyrkogemenskap. Hans Helighet har dessutom tagit aktiv del i förhandlingarna om enhet mellan kalcedonska och icke-kalcedonska ortodoxa kyrkor.

Som påve har hans Helighet företagit många resor för att ge undervisning och välsignelse åt koptiska kyrkor i Europa, Nord- och Sydamerika och Australien. I hemlandet har hans Helighet varit en centralfigur vid grundandet av söndagsskolerörelsen och han undervisar varje vecka vid S:t Markuskatedralen i Kairo. Dessutom har hans Helighets många böcker översatts till ett flertal språk, däribland mer än sextio till engelska.

Helig glöd är nu den tredje av hans Helighet påve Shenouda III:s böcker som publicerats på svenska, efter *Den helige Ande och hans verk i oss* (2002) och *Vänd om till Gud* (2006) vilka båda vunnit stor uppskattning bland unga och gamla läsare. Må även denna bok öppna mångas ögon för vår Guds ofattbara kärlek.

INLEDNING

Detta är en samling föredrag från olika möten och konferenser om kyrklig tjänst under 60- och 70-talen.

Vi lägger fram dem för er så att de kan ingå i blivande prästers utbildning, men de kan också komma till nytta i möten för diakoner och andra som överlåtit sig till Kyrkans tjänst. Dessutom kan boken vara en lämplig present till sådana Kyrkans tjänare vid religiösa högtider och andra liknande tillfällen.

Denna bok utgör en nyttig fortsättning på boken ”Lärjungaskap” som vi nyligen har publicerat. Vi hoppas också, om Gud vill, kunna publicera andra böcker om den kyrkliga tjänsten så att det blir en serie att följa med i.

Boken som du har i din hand talar om den heliga glöden: hur den fungerar, hur man känner igen den och vilka uttryck den tar sig, utifrån exempel från Bibeln och helgonens liv. Den skiljer mellan den sanna glöden, som är helig, och den som är falsk eller felaktig. Den tar också upp ett flertal andra ämnen kring den kyrkliga tjänsten och verksamheten till Guds ära.

PÅVE SHENOUDA III

KAPITEL ETT

HELIG GLÖD OCH HUR DEN VERKAR

- 1. Glöden är en eld som brinner**
- 2. Att be och gråta och sörja**
- 3. Positiv handling**
- 4. Att brottas med Gud**
- 5. Att uppmuntra de svaga**
- 6. Att följa med dem steg för steg**
- 7. Samarbete med Gud**

1. GLÖDEN ÄR EN ELD SOM BRINNER

Helig glöd är en eld som brinner i den troendes hjärta och som driver honom att energiskt anstränga sig till det yttersta för att frälsa människor och bygga Guds Rike.

Det sades om vår Herre och Mästare att han ”vill att alla människor ska bli frälsta och komma till insikt om sanningen” (1 Tim 2:4), och på samma sätt vill den som brinner av helig glöd att alla ska bli frälsta. Han inte bara **vill** det, utan **arbetar** för det av all sin kraft och hela sitt känsleregister utan att ge upp, så som profeten David som sa:

*”Jag ska inte gå in i min hydda
och inte lägga mig på min bädd,
jag ska inte unna mina ögon sömn
eller mina ögonlock slummer,
förrän jag har funnit en plats åt HERREN,
en boning åt den Starke i Jakob.”*
(Ps. 132:3-5)

På samma sätt kan den som tänts av helig glöd inte ge upp eller vila förrän han funnit en plats åt Herren i hjärtat hos alla människor, så att han till varje pris i alla fall kan rädda några (1 Kor. 9:22).

Denna glöd är en eld som brinner i hjärtat hos den som är fylld med den helige Ande, i ett hjärta som glöder av kärlek till Gud, till människor och till Guds Rike. Sålunda arbetar han full av iver och glöd för att uppfölja sin heliga längtan att rädda andra och att utbreda Guds Rike.

Hur underbart var det inte när Gud ville sända ut sina lärjungar att predika och Anden kom ner som eldslågor över dem. Det var så han gjorde dem brinnande för tjänst, så att deras ord när de predikade evangeliet blev flammande, som brinnande pilar som satte hjärtan i brand och väckte upp samveten och inte vände tillbaka förgäves (Jes. 55:11). Aposteln Petrus tal på pingstdagen förde tre tusen till tro (Apg. 2:4). Genom denna brinnande ande och heliga glöd kom Guds Rike med kraft.

Det var om denna eld som vår Herre Jesus Kristus sa: ”Jag har kommit för att tända en eld på jorden, och hur gärna ville jag inte att den redan vore tänd” (Luk. 12:49).

Detta var den fackla som tändes på pingstdagen och fortsatte brinna, stärkt genom att de heliga apostlarna stod fast inför attacker från judar och romare vittnade om sin tro ”*med stor frimodighet och utan att bli hindrad*” (Apg. 28:31), ”*och stor nåd var över alla*” (Apg. 4:31-33).

Hur vackra är inte psalmistens ord: ”Han gör sina änglar till vindar och sina tjänare till eldslågor” (Ps. 104:4, Heb. 1:7)

Om du är en brinnande eld blir du en användbar tjänare för Gud, för Bibeln säger till dem som tjänar: ”*var brinnande i anden, tjäna Herren*” (Rom.12:11). Vår Herre Gud kallas ju själv ”*en förtärande eld*” (5 Mos. 4:24).

Guds ord fanns också i profeten Jeremias hjärta ”*som en eld*” (Jer. 29:9), och han kunde inte vara stilla eller hålla tyst trots alla svårigheter han fick vara med om. Herren sa till Jeremia: ”*därför ska jag göra mina ord i din mun till en eld*” (Jer. 5:14). Och Jeremia utbrast:

*O, mitt inre, mitt inre!
Jag vrider mig av smärta i mitt hjärtas djup.
Mitt hjärta klagar i mig, jag kan inte tiga,
ty ljud av horn har min själ hört, och stridsrop.
(Jer.4:19)*

Sedan har vi profeten David som sa: ”*Ty brinnande iver för ditt hus har förtärt mig, dina smädares smädelser har fallit över mig*” (Ps. 69:9).

”*Herre, det är som om syndarnas förolämpningar mot dig eller din kyrka eller ditt folk träffar mig personligen*”, menar David. När Goliat förolämpade den levande Gudens armé (1 Sam. 17:26), kunde David känna detta påtagligt, och han gav sig ingen ro förrän han hade tvättat bort vanäran.

Helig glöd är när ett hjärta brinner, upptänt av kärlek till Gud, och vill att Guds kärlek ska nå varje hjärta. Den som har ett sådant hjärta älskar Gud och vill att alla andra ska älska honom också.

Den människans hjärta brinner för Guds ära och för att sprida hans ord. Det vill att Guds Rike ska växa tills det innesluter alla människor och alla platser. Det vill se tron komma in i varje hjärta så att ingen går miste om sin del i Guds Rike.

Den som har helig glöd är en människa som brinner. **Hans tal flammar av entusiasm och hans böner är slagkraftiga som eldslågor. Hans tjänst för Gud är som eld i effektivitet och omfattning.**

Genom den heliga glöden blir hjärtan upptända, känslor uppeggade och viljor stärkta, så att åhörarna manas till ånger och omvändelse till Guds Rike när deras samveten blir uppväckta.

Men vi har också motsatsen, de som talar på ett svagt och halvhjärtat vis som inte övertygar, inte bär någon frukt, och inte uppvisar något av Andens glöd.

Ett exempel på sådant ljumt och improduktivt tal är den tillrättavisning som prästen Eli gav sina söner. Han sa till dem: *”Varför gör ni sådant? Jag hör från allt folket här hur illa ni handlar. Gör inte så, mina söner! Det är inget gott rykte jag hör, det som sprids bland Herrens folk”* (1 Sam. 2:23-24). Sådana ord utan allvar, fasthet och kraft påverkade dem inte, och Bibeln fortsätter med att säga att Elis söner *”lyssnade inte till sin far”* (1 Sam.2:25). Därigenom utsatte de sin far för Guds vrede.

Ett annat exempel är Lots varning till sina släktingar i Sodom. På grund av hans levnadssätt bland dem fanns det varken styrka eller beslutsamhet som kunde ge kraft åt hans ord. Han hade sett deras onda leverne men saknade den heliga glöd för Guds bud som hade behövts för att kunna göra någonting åt saken. Han hade till och med givit dem sina döttrar till hustrur och på så vis blivit släkt med dem. När han då sa till dem: *”Bryt upp och lämna den här platsen, för HERREN tänker fördärva staden”*, så lyssnade de därför inte till honom. Bibeln fortsätter faktiskt: *”Men hans svärsöner trodde att han skämtade”* (1 Mos. 19:14).

Å andra sidan har vi aposteln Paulus exempel. Bibeln berättar hur han, trots att han stod anklagad inför ståthållaren Felix, *”talade om*

rättfärdighet och självbehärskning och den kommande domen”, och så *”blev Felix förskräckt”* (Apg. 24:25). En liknande situation inträffade när han talade inför kung Agrippa, och den icketroende kungen kunde inte motstå kraften i Paulus ord. *”Agrippa svarade Paulus: Det går fort för dig att få mig till kristen”* (Apg. 26:28, NT-81).

Helig glöd är en verksam kraft som innebär en uppriktig omsorg om andra. Det finns inget av svaghet eller slapphet i den.

Bibeln säger: *”Förbannad är den som försumligt utför HERRENS verk”* (Jer. 48:10). Därför har Guds tjänare alltid kännetecknats av glöd, och de har arbetat så mycket de har kunnat, med all sin kraft och till varje pris. Jag hoppas kunna beskriva detta längre fram, i ett separat kapitel om de nödvändiga förutsättningarna för den heliga glöden.

Herren sa till sina lärjungar: ”Följ mig, så ska jag göra er till människofiskare” (Matt. 4:19).

En fiskare ska ju leta efter de platser där fiskarna håller till och där det finns möjlighet till fångst. Sedan måste han agna med bete och kasta ut nätet och tålmodigt hålla ut, som Petrus sa till Herren Jesus Kristus. *”Mästare, vi har arbetat hela natten...”* (Luk. 5:5). Så kallet innebär arbete och ansträngning, men slutar med glädje när nätet fylls med fisk.

Aposteln Paulus var så full av helig glöd att han fortsatte predika till efter midnatt (Apg. 20:7). Det finns en välkänd berättelse om Eutykus som somnade i fönsterkarmen medan Paulus fortsatte prata och prata, och han ramlade ut genom fönstret (Apg. 20:9).

Vår Herre Jesus Kristus brukade predika för folket hela dagen lång tills solen gick ned (Luk. 9:12). På samma sätt bör också vi använda all vår kraft och göra vårt yttersta för människors frälsning, som aposteln själv sa om sin tjänst: *”under arbete och slit, ofta under vaknätter, under hunger och törst, ofta utan mat, frusen och naken”* (2 Kor. 11:27).

Den Guds tjänare som brinner av helig glöd nöjer sig inte med att bara arbeta, utan:

2. ATT BE OCH GRÅTA OCH SÖRJA

Han ber och säger: ”Låt din vilja ske, på jorden så som i himlen... Låt ditt Rike komma... Herre, kom och regera i varje hjärta. Regera över folken och nationerna, och över de länder där otron finns överallt, där de börjar tappa alla begrepp om Guds existens. Bli Herre över alla som ännu inte känner dig eller din kärlek till mänskligheten och din underbara frälsning.”

Man kan träffa på människor vars hjärta brinner av helig glöd och som, när de inte hittar något utflöde eller utlopp där de kan kanalisera sin glöd till produktivt arbete, bara står inför Gud och gråter.

En sådan människa kan till exempel stå framför en karta över Asien och gråta över de hundratals miljoner som inte känner Gud – de tusen miljoner kommunister i Kina som inte känner Gud, och likaså de cirka femhundra miljonerna i Indien, och mer än två miljoner i Japan... och så finns det så många som fortfarande tillber Brahma och Buddha och Konfucius! Ja, var finns Guds Rike representerat på den kontinent där vår Herre Jesus Kristus föddes?

Herre, när blir det verklighet som Psaltaren talar om: ”Jorden och allt som uppfyller den tillhör Herren, världen och de som bor i den” (Ps. 24:1)?

Och vad ska man säga om indianerna och de primitiva stammarna i centrala och södra Afrika?

Och om man är oberörd över dessa avlägsna främlingars belägenhet, så kanske ens hjärta i alla fall kan brinna för de kristna som är kristna endast till namnet och som lever ett liv i normlöshet och materialism, som saknar kontakt med Gud och Kyrkan och inte har något andligt liv!

Och hur blir det med de kristna som byter bort sin religion och lever som ateister...?! Hur och när ska alla de kunna komma tillbaka till Gud?!

Här tar den heliga glöden över deras hjärtan, och de säger tillsammans med profeten Jeremia: ”*O, att mitt huvud vore en vattenbrunn och mina*

ögon en källa av tårar! Då skulle jag gråta dag och natt över de slagna hos dottern mitt folk” (Jer.9:1).

Han gråter natt och dag över dem som blivit dödade av synden, som blivit förvillade av Satan, som har valt en annan väg och är på väg mot undergången.

Vi kan se hur profeten David överväldigas av sorg och tårar över de syndare som gått ner sig i fördärvet när han åkallar Gud i sin glöd: *”Jag förtärs av brinnande nit, därför att mina ovänner glömmar ditt ord... Strömmar av tårar rinner från mina ögon, därför att man inte tar vara på din undervisning*” (Ps 119:139, 136).

Här ska vi också komma ihåg profeten Samuel, som sörjde över Saul när Herren förkastade denne: *”Det bedrövade Samuel och han ropade till HERREN hela den natten... Samuel sörjde över Saul. Och HERREN ångrade att han hade gjort Saul till kung över Israel*” (1Sam.15:11, 35).

Vi påminner oss också i detta sammanhang om biktfadernas omsorg om sina barn.

Aposteln Paulus säger om detta: *”Lyd era ledare och rätta er efter dem, ty de vakar över era själar och ska avlägga räkenskap. Se till att de kan göra detta med glädje och inte med tungt hjärta... ”*(Heb.13:17).

Sådan är biktfadern i sin glöd för sina barns frälsning. Han gråter över syndaren, sörjer över honom, fastar för honom och ber långa *matanior* (böner med knäfall) för honom. Han ödmjukar sig för den människans frälsnings skull. Och han ber för vart och ett av sina barn: *”Herre, förbarma dig över den och den. Herre, förlåt honom och se på honom med mildhet. Herre, hjälp den och den, och befria honom från den och den synden. Låt honom inte gå under, Herre, eller gå förlorad... Herre, Herre... ”*

Dag och natt bär han en smärta och sorg i sitt hjärta för sina andliga barn. Han önskar att han kunde säga så som Herren sa till sin Fader: ***”Medan jag var hos dem, bevarade jag i ditt namn dem som du har gett mig. Jag vakade över dem, och ingen av dem gick förlorad... ”***(Joh.1 7:12).

3. POSITIV HANDLING

Här kan vi påminna oss om Nehemjas heliga glöd och hur mycket den utträttade:

När Nehemja av några av sina bröder fick höra att Jerusalems murar var nedbrutna och hennes portar nedbrända och hennes befolkning i nöd och vanära, så visade han sin glöd för Herren: *”När jag hörde detta satte jag mig ner, och jag grät. Jag sörjde i flera dagar och fastade och bad inför himmelens Gud. Jag sade: ”De är dina tjänare och ditt folk, som du har befriat genom din väldiga kraft och din starka hand.”* (Neh.1:4-5, 10)

Men Nehemja nöjde sig inte med att be och beklaga sig, han ville göra något.

Så han beslutade sig för att tala med kungen om saken. Eftersom Nehemja var munskänk hos kungen och hade en betydelsefull ställning gick inte hans sorg obemärkt förbi. När kungen frågade varför han var ledsen, svarade han: *”Skulle jag inte se bedrövad ut, när den stad där mina fäders gravar finns ligger öde och dess portar är nerbrända?”* Och han fortsatte: *”Om det behagar konungen och om din tjänare funnit nåd inför dig, så sänd mig till Juda, till den stad där mina fäders gravar finns, så att jag kan bygga upp den igen”* (Neh.2:3-5).

Alltså blev Nehemjas glöd inte bara en passiv reaktion, utan en positiv och produktiv och aktiv handling. Så han reste iväg och samlade sitt folk och organiserade återuppbyggnadsarbetet, och han uttalade sina berömda ord: *”Kom och låt oss bygga upp Jerusalems mur, så vi inte längre behöver utstå förakt”* (Neh. 2:17).

Under uppbyggnadsarbetet fick Nehemja utstå många svårigheter och förolämpningar från sina fiender, men han stod fast och hans arbetare stod på hans sida. *”De som byggde på muren och de som lastade på och bar bördor gjorde sitt arbete med ena handen och i den andra höll de vapnet”* (Neh. 4:17), tills muren stod återuppbyggd och färdig efter 52 dagar (Neh. 6:15). Därefter ägnade sig Nehemja åt andliga reformer och vägledde folket till omvändelse (Neh. 8-10).

Hjärtats glöd kan faktiskt föra människan till sorg och gråt för syndarnas skull, liksom den också kan föra henne ut på missionsuppdrag för att leda människor till tro och omvändelse. När Paulus kom till Aten, sägs det, **”blev han upprörd i sin ande, när han såg hur fylld staden var med avgudabilder”** (Apg. 17:16). Därför började han tala med alla han mötte på torget varje dag, och inledde diskussioner med de epikureiska och stoiska filosoferna. Han talade såväl på Areopagen som i de judiska synagogorna.

Apollon, som också brann av helig Ande, gjorde samma sak: *”Han hade fått undervisning om Herrens väg och talade brinnande i anden och undervisade noggrant om Jesus... han motbevisade eftertryckligt judarna, när han utifrån Skrifterna offentligt bevisade att Jesus är Messias”* (Apg.18:25-28).

En annan del av glöden handlar om att **brottas med Gud.**

4. ATT BROTTAS MED GUD

Ett exempel på en sådan ganska märklig situation är den som profeten Mose hamnade i när Gud berättade att han skulle tillintetgöra sitt folk om de tillbad guldkalven. Men när Mose gick in i förbön med all sin kraft och bad Gud förlåta dem för deras synd, så skonades de. Hans glöd nådde så långt att han sa: *”HERRE, varför skulle din vrede brinna mot ditt folk... förlåt dem nu deras synd. Om inte, så utplåna mig ur boken som du skriver i”* (2 Mos. 32:11, 32).

Vad Moses menade var: Jag vill inte komma till himmelriket ensam. Antingen förlåter du dem, eller också går jag under tillsammans med dem om de dör, och då får du utplåna mitt namn ur boken som du har skrivit...!! Se hur långt Moses kärlek och glöd sträcker sig. Det var därför Gud sa till honom, innan folket skulle bestraffas: *”Låt mig nu vara, så att min vrede kan brinna mot dem och förtära dem. Dig ska jag göra till ett stort folk”* (2 Mos 32:10).

Jag kan inte låta bli att förundras över de ord som Herren sa till

Mose, ”Låt mig nu vara”, nästan som om Mose höll fast honom och inte lät honom röra sig...!

Herre, säger du ”låt mig vara”? Men vem kan hålla fast dig? Vem kan hindra dig som är Gud Allsmäktig?! Det var Moses kärlek till sitt folk och hans glöd för deras frälsning som höll fast Herren och hindrade honom från att utplåna dem. Se vad Moses sa till honom: *”Vänd dig från din glödande vrede och ångra det onda du har i sinnet mot ditt folk. Kom ihåg Abraham, Isak och Israel, dina tjänare... Varför skulle egyptierna få säga: Till deras olycka har han fört ut dem för att döda dem bland bergen och utrota dem från jordens yta?”* (2 Mos 32:13, 12).

Detta är alltså att brottas med Gud. Det innebär att be och vädja, gå in i förbön, övertala Gud med övertygelse och kärlek till människor, hålla fast Gud för att ”hindra” honom från att utplåna dem...!

När jag var ung och inte förstod särskilt mycket, trodde jag att Jakob, fädernas fader, var den ende som brottades med Gud och sa : *”Jag släpper dig inte förrän du välsignar mig”* (1 Mos. 32:26). Men här har vi Moses som säger samma sak till honom: *”Jag släpper dig inte... jag tillåter inte att din vrede far ut mot ditt folk. Jag låter dig inte utplåna dem, jag släpper dig inte förrän du låter dig bevakas och förlåter dem...”*

”Du måste benåda dem, du måste förlåta, och om du inte vill förlåta dem, utplåna då mitt namn från boken som du har skrivit det i.”

Detta är glöden hos ett hjärta som inte vill att någon ska gå under, och som *”vill att alla människor ska bli frälsta och komma till insikt om sanningen”* (1 Tim. 2:4). Detta är glöden hos någon som brottas med Gud för alla människors frälsning, även för dem som tillbad guldkalven och sa: *”Detta är din gud, Israel, som har fört dig upp ur Egyptens land...”* (2 Mos. 32:4).

Denna glöd hos Mose påminner mig om något som Paulus sa: *”Jag har stor sorg och ständig vånda i mitt hjärta. Jag skulle önska att jag själv vore fördömd och skild från Kristus i mina bröders ställe, mina landsmän efter härstamning”* (Rom. 9:2-3).

Vad han menar är att om de kan bli förenade med Kristus genom att han själv blir skild från honom, så skulle han hellre lida denna brist så att de kan förenas med honom!! Vilken kärlek kan finnas i den heliga tjänsten som är större än denna? Vilken helig glöd av självuppoffring för andras skull kan vara djupare än denna? Detta är sann kärlek och medkänsla.

De av Guds barn som har den heliga glöden måste brottas med Gud för Kyrkans skull och för varje själs frälsnings skull. De ropar högt till Gud: **”Stå upp, HERRE! Låt dina fiender skingras, låt dem som hatar dig fly för ditt ansikte”** (4 Mos 10:35). Men ditt eget folk, låt dem genom din välsignelse få komma i tusental och tiotusental för att göra din vilja.

”Fräls, HERRE, ty de fromma är borta, de trofasta har försvunnit från människors barn” (Ps. 12:1). Stå upp och grip in, för du är den hopplöses hopp och den vacklandes stöd. Kom och hjälp oss, Herre, för **”Mästare, vi har arbetat hela natten och inte fått något”** (Luk. 5:5). Du är vår styrka, du är vårt stöd, och utan dig kan vi ingenting göra (Joh. 15:5).

Ett annat sätt på vilket den heliga glöden verkar är att den uppmuntrar syndarna, så att de inte drunknar i förtvivlan och tappar modet.

5. ATT UPPMUNTRA DE SVAGA

Hur vackra och djupa är inte Paulus ord: **”uppmuntra de missmodiga, ta er an de svaga och ha tålmod med alla”** (1 Tess. 5:14).

Satans farligaste vapen är när han får syndaren att känna som att ingenting betyder något, att synden har fått fullständig makt över honom och att det inte finns någon utväg! Genom denna förtvivlan får Satan honom att bli uppgiven och slå sig till ro på sin felaktiga väg, utan att söka vägar till bättring eller frälsning.

Men den som är full av helig glöd för själars frälsning slår upp en hoppets dörr framför syndarna och ger dem draghjälp. Han blåser på den rykande vecken, där kan ju finnas kvar nog med liv i den så den får glöd

igen. Han förbinder det brutna strået så att det kanske kan stå upprätt igen, och han säger till alla: ”Var inte rädda, Gud kommer aldrig att överge er. Gud kommer att hjälpa er på traven. Det finns massor av lösningar på era problem, Gud kan lösa dem.” På så sätt ger han den människan uppmuntran och draghjälp, precis som de två änglarna gjorde för att hjälpa Lot lämna Sodom (1 Mos. 19:15-16). Vi kommer också ihåg apostelns ord:

”Styrk därför kraftlösa händer och svaga knän” (Heb. 12:12). Till hjälp får du ta allt du kan finna av kärlek, omsorg och tålmod... och ta som förebild de som hade det värre än du men som Gud ändå var mäktig att frälsa.

Det är också den heliga glöden som stimulerar och uppmuntrar dem som arbetar i den heliga tjänsten. Vår Herre Jesus Kristus uppmuntrade sina lärjungar genom att säga: *”Låt inte era hjärtan oroas och var inte modlösa”* (Joh. 14:27). *”Jag är med er alla dagar intill tidens slut”* (Matt.28:20). *”De ska utlämna er åt domstolar, och i sina synagogor ska de gissla er... Men när man utlämnar er, så bekymra er inte för hur ni ska tala eller vad ni ska säga. Det kommer att ges åt er i den stunden, och då är det inte ni som talar, utan er Faders Ande kommer att tala genom er... På er är till och med alla hårstrån räknade”* (Matt. 10:17-20, 30).

Genom denna uppmuntran fylldes de med glöd och tjänade utan fruktan.

Se hur Gud uppmuntrade Jeremia i Gamla Testamentet, när han sa till honom: *”Frukta inte för dem, ty jag är med dig för att rädda dig... jag lägger mina ord i din mun... jag gör dig i dag till en befäst stad, till en järnspelare och en kopparmur mot hela landet... De ska strida mot dig, men inte bli dig övermäktiga. Jag är med dig, säger HERREN, för att rädda dig”* (Jer 1:8-9, 18-19).

På liknande sätt uppmuntrade Herren Paulus: ***”Var inte rädd, utan tala och tig inte! Jag är med dig, och ingen ska angripa dig och göra dig något ont”*** (Apg. 18:9-10).

Herren gav också en liknande uppmuntran till Mose när denne ursäktade sig med att han inte kunde tala så väl. Herren sa till honom: *”Gå nu! Jag ska vara med din mun och lära dig vad du ska säga... Du ska ta den här staven i handen, och med den ska du göra dina tecken”* (2 Mos. 4:12, 17).

Till och med de starkaste behöver uppmuntran ibland, som profeten Elia när han fick fly från Isebel (1 Kung. 19).

Om den heliga glöden svalnar, kan lite uppmuntran få liv i den igen.

Om profeter som Jeremia, Mose, Elia, aposteln Paulus och de andra apostlarna behövde uppmuntran, som vi just har visat, hur mycket mer behöver då inte fallna syndare det?

Om du möter en syndare som inte verkar kunna omvända sig därför att han börjat trivas med synden och till och med gilla den, säg då till honom: ”Du kommer inte alltid att tycka om synden, för Guds nåd kommer att verka i dig och rädda dig från att vilja göra fel. Och det kommer en tid när du ska hata synden och avsky den. Gud kommer inte att låta Djävulen föra sitt obarmhärtiga krig mot dig för alltid. Gud kommer definitivt att stoppa honom innan han går för långt. Så var inte orolig.”

”Om än tusen faller vid din sida, ja, tio tusen vid din högra sida, så ska det inte drabba dig. Med egna ögon ska du se hur de ogudaktiga får sitt straff” (Ps. 91:7-8).

Det finns vissa som lever rättfärdigt men ändå oroar sig att inte de ska kunna hålla ut på den vägen till slutet. Det finns också de som är omringade av frestelser och är rädda att de inte har kraft nog att stå emot eller hålla stånd mot dem. Förklara för båda hur Guds handlar genom sin nåd och den helige Ande, och säg till dem att Gud aldrig överger människan helt även om frestelser och prövningar för en tid kan ansätta henne. Guds nåd kommer helt säkert att nå henne och rädda henne.

Uppmuntra dem med profeten Elias ord. När fienden omringade staden sa han: *”Frukta inte! De som är med oss är fler än de som är med dem”* (2 Kung.6:16).

På så vis blir syndarna inte rädda utan kan stå fasta. Men det räcker inte med att bara uppmuntra syndarna, man måste också följa med dem steg för steg.

6. ATT FÖLJA MED DEM STEG FÖR STEG

Att ha stark glöd betyder inte att man måste kräva perfektion av andra, som om människor skulle kunna vara kapabla till det!

Det var detta som de skriftlärda och fariséerna försökte göra, och vår Herre Jesus Kristus tillrättavisade dem: *”De binder ihop tunga bördor och lägger dem på människornas axlar, men själva vill de inte ens med sitt finger flytta på dem”* (Matt. 23:4) Därigenom stängde de himmelriket för människor. Själva kom de inte in, och dem som försökte komma dit hindrade de (Matt. 23:13).

Glöd innebär inte att kritisera andra när de inte lever efter någon slags idealisk eller exemplarisk norm, utan att hjälpa dem fortsätta försöka sträva efter det.

Det innebär att ge kraft till de missmodiga, hopp till de förtvivlade och självförtroende till dem som tror att det rättfärdiga livet är mer än vad de klarar. Det innebär att ta varje människas hand och föra henne till den nivå där vi skulle vilja se henne. Det innebär att hjälpa henne bli av med sin rädsla och visa henne att det andliga livet är både enkelt och möjligt...

Detta kan bara ske genom att man tålmodigt följer med steg för steg jämte nybörjaren och botgöraren.

Det finns många exempel på detta i Bibeln, som det apostlarna sa vid det första heliga kyrkomötet som de sammankallade i Jerusalem angående hur hedningarna skulle upptas i tron. Våra heliga förfäder sa i sin barmhärtighet, godhet och vishet att *”vi inte ska göra det svårt för de hedningar som vänder sig till Gud”* (Apg. 15:19), *”utan endast skriva till dem att de ska avhålla sig från sådant som orenats genom avgudadyrkan, från otukt, från köttet av kvävda djur och från blod”*

(Apg. 15:20). Så apostlarna gav inte hedningarna mängder av regler som skulle gjort vägen svår för dem.

Det var också därför som Paulus sa till korintierna: *”Bröder, själv kunde jag inte tala till er som till andliga människor utan som till köttsliga människor, spädbarn i Kristus. Mjölk gav jag er att dricka. Fast föda fick ni inte. Den tålde ni ännu inte, och det gör ni inte nu heller”* (1 Kor. 3:1, 2).

Helig glöd innebär inte att försöka få nybörjaren att göra hela den andliga resan på en gång, för det är inte praktiskt genomförbart. Snarare innebär det att ta honom i handen och följa med honom steg för steg tills han kommit in på den rätta vägen. När han sedan får uppleva mer och mer glädje i sitt växande andliga liv, kommer han allt mer att vilja utvecklas och nå sitt mål. Detta infinner sig inte genom att man kontrollerar honom eller ger order om olika ting, utan det utvecklas på ett naturligt sätt. Vår förfader Jakob sa något bra när han talade om sin lilla flock som ammade sina ungar: *”Om man driver dem för hårt... kommer hela hjorden att dö”* (1 Mos. 33:13).

Till och med vår Herre Jesus sa till sina lärjungar: *”Jag har ännu mycket att säga er, men ni kan inte bära det nu”* (Joh. 16:12). Han skulle alltså berätta allt för dem, men bara när tiden var rätt så att de kunde förstå det och ta det till sig. Herrens princip var *”när tiden var fullbordad”* (Gal. 4: 4).

Så glöd innebär inte att vara sträng i ledarskap och vägledning. Inte heller betyder det att de som har kunskap ska stoltsera inför dem som är svaga och okunniga. Och det betyder verkligen inte att man ska be nybörjaren nå toppen omgående, för det vore att skrämma bort honom fullständigt i den heliga glödens namn. Varje människa har sin nivå, *”efter det mått av tro som Gud har tilldelat var och en”* (Rom. 12:3). Därför kräver vi inte att alla ska befinna sig på samma nivå när det gäller glöden, men var och en bör uppnå sin fulla potential efter sina gåvor och möjligheter.

Kanske han inte klarar av att uppnå den just nu, men han kan mycket väl klara det längre fram.

Håll därför inte tillbaka någon från hans strävan. Bara uppmuntra var och en och var beredd att gå jämte den som är ny i tron, steg för steg tills han mognar, och jämte den som är svag till dess han blir stark. . . utan att se dig själv som överlägsen eller stoltsera som en farisé. Var en medkännare och uppmuntrare snarare än en hindrare och föraktare. Gör allt du kan för att bygga upp den svage, inte bryta ner honom.

När man uppmuntrar dem som har syndat och går med dem steg för steg, så måste man ha en andlig princip som är viktig att förstå när det gäller detta: **målet är att göra det lättare för människor att leva efter Guds bud genom att höja människan till högre ideal, inte genom att vara slapp och övertolerant och urvattna buden för att ta ner dem till människans syndiga nivå.**

Vi ber i den gudomliga liturgin: ”Jämna fromhetens väg för oss”. Precis som en lärare är bra om han gör det enkelt för eleverna att förstå hans ämne, är också den som gör det enkelt för människor att leva efter Guds bud – utan att vara alltför eftergiven eller tillåtande eller blunda när de bryter hans bud – också en bra Guds tjänare. Låt därför din glöd vara blandad med vishet, och kom ihåg vad Bibeln säger: **”den som vinner själar är vis”** (Ord. 11:30).

Men låt oss nu gå vidare till en annan aspekt på hur den heliga glöden verkar: hur den samarbetar med Gud.

7. SAMARBETE MED GUD

Ingen kan frälsa en annan människa utan hjälp från Gud själv. Att beröra hjärtan och väcka samveten är något som just Gud kan göra. Det var ju Gud som sa: *”Varde ljus”*, och ljuset blev till (1 Mos. 1:3), och han sa: *”utan mig kan ni ingenting göra”* (Joh. 15:5).

Därför kan all aktivitet för att frälsa själar endast utföras i samarbete med Gud, varför aposteln Paulus sa om sig själv och sin medarbetare Apollos: *”Vi är Guds medarbetare, och ni är en Guds åker, en Guds byggnad”* (1 Kor. 3:9). Om man ska kunna föra andra till Gud, så måste man själv redan ha etablerat kontakt med honom.

Låt oss som exempel ta järn och magnetism.

En magnet kan attrahera järn, och när järnet blir magnetiserat så kan det i sin tur attrahera en annan järnbit och dra den till sig. Om de stöter på en tredje järnbit skulle också den bli attraherad. En järnbit som är i kontakt med en magnet kan alltså själv attrahera en annan bit. Men är den inte i kontakt med magneten kan den inte göra det. Även ett järnföremål på ett ton kan inte på egen hand attrahera ens en liten spik, om inte det väldiga järnföremålet självt är magnetiserat. Samtidigt har en enda liten spik, om den är magnetiserad, kraft att attrahera.

Ett annat exempel är glödlampan och elektriciteten.

Det finns väldigt vackra lampor som kan vara kraftfulla och av exklusiv typ, och de utstrålar ett sken som till stor glädje för människor som ser dem. Men sådana lampor kan bara lysa så länge de är inkopplade till elnätet. Om man drar ut dem ur elnätet slutar de att fungera, och då är de trots sin funktionalitet, skönhet och vackra utformning inte till någon nytta längre.

På samma sätt blir det med all din glöd om du själv är långt från Gud, som är kraftkällan.

Därför sa Herren till lärjungarna, trots deras glöd att sprida Guds Rike: *"Men ni ska stanna här i staden, tills ni har blivit beklädda med kraft från höjden"* (Luk. 24:49). Han sa vidare: *"Men när den helige Ande kommer över er, ska ni få kraft och bli mina vittnen"* (Apg. 1:8). Och så blev det. Apostlarna kunde börja sin tjänst endast efter att den helige Ande hade kommit över dem.

Tror du att apostlarnas glöd ensam hade varit nog för att ge framgång i deras tjänst, utan att Den Helige Ande hade kommit över dem?

Nej, det hade det definitivt inte varit, för tjänsten beror uteslutande på att man samarbetar med Gud som verkar **i** oss, **med** oss och **genom** oss. *"Om inte HERREN bygger huset är arbetarnas möda förgäves"* (Ps. 127:1). Det var Paulus som *"planterade, Apollos vattnade, men Gud gav växten"* (1 Kor. 3:6). Paulus fortsatte: *"Varken den som planterar*

eller den som vattnar betyder därför något, utan endast den som ger växten, och det är Gud” (1 Kor. 3:7).

Så undersök då din glöd noga. Fråga dig själv: är den ett samarbete med Gud?

Om du tappar din kontakt med Gud kan du själv inte föra någon i kontakt med honom, hur full av glöd du än må vara, därför att ”*den som inte har, från honom ska tas också det han har*” (Mark. 4:25).

Alltså måste vi älska Gud om vi ska få andra att älska honom. Och vi måste själva lyda hans bud, så att vi konkret kan förklara för andra hur hans direktiv bör efterföljas.

Vilken ödmjukhet från Guds sida när han tar oss till sina medarbetare. Ändå återgäldar vi det med att vara lata och överksamman!

Gud är kapabel att frälsa hela världen utan oss. Men av kärlek och ödmjukhet tog han oss till sina medarbetare, vi som är svaga och syndiga! Hur kan vi då strunta i denna hans nåd gentemot oss och vara så lata och loja i arbetet för honom? Varför visar vi inte samma glöd som han?!

Detta är verkligen märkligt. Men vad som är ännu mer förbluffande är att vi ibland till och med hindrar hans Rikes utbredande, genom att vara negativa och motarbeta varandra i tjänsten, genom att vara ljumma och ta emot nycklarna till Riket utan att själva gå in eller låta dem som vill komma in göra det, samt genom att jämföra oss med varandra på människors vis. Allt detta är långt ifrån den sanna glödens och tjänandets anda!

KAPITEL TVÅ

DEN HELIGA GLÖDENS DRIVKRAFTER

- 1. Kärlek till Gud och hans Rike**
- 2. Kärlek och omsorg om människor**
- 3. Aposteln Paulus föredöme**
- 4. Stå inte bara och se på**
- 5. Den enskilda själens värde**
- 6. Vikten av att frälsa själar**
- 7. Hinder för helig glöd**

Det finns många faktorer som driver den heliga glöden. Vissa handlar om Gud, andra om människan, och andra faktorer berör själva verksamheten och den enskilda människans själ.

1. KÄRLEK TILL GUD OCH HANS RIKE

Den som älskar Gud vill att alla ska älska honom. Glöden tänds i hans hjärta när han träffar på människor som är långt från Gud och från dem som älskar honom. Han vill att allt och alla ska tillhöra Gud. *”Jorden och allt som uppfyller den tillhör HERREN, världen och de som bor i den”* (Ps. 24:1).

Den som älskar Gud vill att Guds Rike ska utbredas och att Gud ska komma in i varje hjärta, varje hem och varje stad. Därför ropar han dag och natt ur djupet av sitt hjärta: *”Låt ditt Rike komma!”* Han kan inte tåla att det finns människor som är emot Gud och motarbetar hans Rike. Därför arbetar han av all sin kraft för att attrahera alla till Guds Rike.

Den som älskar Gud älskar naturligtvis också Guds barn. Han vill att de alla ska bli frälsta så att ingen går vilse eller går förlorad. Varje själ han möter är värdefull, eftersom det rör sig om ett av Guds barn som ändå är skapat till Guds avbild.

Den som älskar Gud finner en tillfredsställelse i att ge glädje åt Guds hjärta. Men hur kan man göra det? Bibeln säger: *”På samma sätt blir det glädje bland Guds änglar över en enda syndare som omvänder sig”* (Luk. 15:10). Så om du vill att Guds hjärta ska jubla inför hans himmelska änglar, försök då föra någon till omvändelse. Gud säger: *”Ty min son var död men har fått liv igen, han var förlorad men är återfunnen”* (Luk. 15:24).

Den som älskar Gud lyder också hans bud. Och Guds bud säger: *”Sök först Guds rike och hans rättfärdighet”* (Matt. 6:33). Och vad mer? *”Arbeta inte för den mat som tar slut utan för den mat som varar och ger evigt liv”* (Joh. 6:27). Därför måste vi söka Guds Rike av all vår kraft och all vår känsla, och vi måste också ge Guds barn den näring de behöver för evigt liv.

2. KÄRLEK OCH OMSORG OM MÄNNISKOR

Din stora omsorg om människor kommer av din kärlek till dem och din längtan efter deras frälsning.

Så låt dem få uppleva din kärlek. Var vänlig mot dem och få dem att älska dig. Då kommer de också att älska det heliga liv du lever och vilja bli andliga som du, för det är din andlighet som attraherar dem till dig och som kommer att attrahera dem till Gud. Var viss om att kärleken har en stark och djupgående inverkan.

Vår Herre Jesus visade sin kärlek till tullindrivarna och åt med dem ibland, medan fariséerna såg ner på dem. Men till sist var det ändå Kristi kärlek som avgick med segern och vann dem.

Utifrån din kärlek till människor kommer du att börja tänka på deras eviga öde. Det finns vissa verser i den heliga Bibeln som kan göra den som söker tjäna Gud skräckslagen, eftersom han utifrån sin kärlek till sina syskon blir orolig att de på den yttersta dagen ska gå ett hemskt öde till mötes, som vår Herre sa: *”Gå bort ifrån mig, ni förbannade, till den eviga elden som är beredd åt djävulen och hans änglar”* (Matt. 25:41).

Det blir en djup olycka för de människor som tillsammans med Satan och de andra demonerna måste gå in i den eviga elden, det som Uppenbarelseboken kallar *”sjön som brinner av eld och svavel. Detta är den andra döden”* (Upp. 21:8).

Här kommer alla *”de fega, de otroende och de skändliga, mördarna, de otuktiga, trollkarlarna, avgudadyrkarna och alla lögnare”* få sin lott (Upp. 21:8).

Om vi tänker oss att någon av våra systrar eller bröder, vänner eller bekanta, eller vilken människa som helst för den delen, skulle möta ett sådant öde – hur hemskt vore inte det! Detta är det öde som vår Herre talade om när han sa: *”Där ska man gråta och skära tänder”* (Matt. 13:50).

”Så ska det vara vid tidsålderns slut. Änglarna ska gå ut och skilja de onda från de rättfärdiga och kasta dem i den brinnande ugnen... Som när ogräset samlas ihop och bränns upp i eld, ska det vara vid tidsålderns slut” (Matt. 13:49-50, 40).

Hur svårt har vi inte att förlika oss med det vår Herre har sagt, att han till slut kanske måste säga: *”Jag har aldrig känt er. Gå bort från mig, ni laglösa!”* (Matt. 7:21-23) Detta kommer han att säga på domedagen till dem som inte gjorde den himmelske Faderns vilja. Vår Herre sa också till de oförståndiga jungfrurna: *”Amen säger jag er: Jag känner er inte”* (Matt. 25:12).

Ju mer vi tänker på dessa evighetsrelaterade verser, desto mer lär vi bekymra oss för våra syskon. Det finns verser som handlar om evig pina, om yttersta mörker, om den rike mannen som plågas i denna eviga eld och ropar till Lazarus efter en enda droppe vatten att svalka sin mun med (Luk.16:24).

Det är då omsorgen griper tag i våra hjärtan och vi börjar oroa oss för dem som kanske går förlorade och förvisas bort från Gud och hans änglar för att kastas ut till en evig plåga utan hopp eller möjlighet till befrielse...

Så det handlar inte bara om helig glöd för Guds Rike, glöden för också med sig en kärlek till Gud, en kärlek till människor och ett djupt engagemang för deras eviga öde.

Det är en kärlek som kämpar för frälsning åt de själar som hotas av evig förtappelse, som den helige aposteln Petrus sa: *”då ni nu är på väg att vinna målet för er tro, era sjäalars frälsning.*

Det var denna frälsning som profeterna sökte och forskade efter, de som profeterade om den nåd som ni skulle få” (1 Petr. 1:9-10).

3. APOSTELN PAULUS FÖREDÖME

Paulus sa i sin kärlek och omsorg om andra: ***”Vem är svag utan att jag är svag? Vem kommer på fall utan att jag blir upptänd av iver?”***

(2 Kor. 11:29). Med detta menade han att om någon blev sjuk så var det som om han själv också blev sjuk i sin medkänsla med den människan. Och om någon kom på fall i sitt andliga liv, så skulle Paulus bli bekymrad och engagera sig för att denna människa som Kristus dött för ska bli räddad från andlig ljumhet och upprättad till sin ursprungliga glöd.

Paulus kunde använda alla upptänkliga medel och tillvägagångssätt för att föra andra till frälsning. Om detta sa han: ***”Eftersom jag är fri och oberoende av alla, har jag gjort mig till allas tjänare för att vinna desto fler. För judarna har jag blivit som en jude för att vinna judar. För dem som står under lagen har jag, som inte själv står under lagen, blivit som den som står under lagen för att vinna dem som står under lagen. För dem som är utan lag har jag blivit som den som är utan lag, för att vinna dem som är utan lag, fast jag själv inte är utan Gudslag utan lever i Kristi lag. För de svaga har jag blivit svag för att vinna de svaga. För alla har jag blivit allt, för att jag i varje fall ska frälsa några”*** (1 Kor. 9:19-22).

Det var en kamp för andra människors skull, där aposteln sökte alla upptänkliga medel för att föra dem till frälsning. Det viktiga var att de blev frälsta, på vilket sätt det än gick till, som Judas sa: ***”Sådana som tvivlar ska ni vara barmhärtiga mot och frälsa genom att rycka dem ur elden. Mot andra ska ni också vara barmhärtiga, dock med fruktan, så att ni till och med avskyr deras livklädnad som är nersmutsad av köttet”*** (Jud 1:22-23).

4. STÅ INTE BARA OCH SE PÅ

Vi kan inte bara stå och se på medan världen går under!

Vi måste göra något konkret för dess frälsning, så länge som vi alls har möjlighet... Man kan inte se ett hus brinna och bara stå och titta på. Man kan inte se en blind människa ramla ner i en grop och bara säga som Kain: ***”Skall jag ta vara på min broder?”*** (1 Mos. 4:9) Se vad aposteln Jakob sa: ***”Den som vet att göra det goda men inte gör det, han syndar”*** (Jak. 4:17).

Om du vet vad du kan göra, så gör det. Och om du inte vet, så fråga dem som vet eller överlåt den saken till dem som kan. Men var aldrig helt passiv, för passivitet går inte ihop med kärlek och glöd... Är man passiv är det som att man inte bryr sig om människors frälsning!

5. DEN ENSKILDA SJÄLENS VÄRDE

Den som brinner av helig glöd för människors frälsning börjar förstå vilket värde människosjälén har, som varje själ har...

Han kan känna hur värdefull varje själ är som Kristus har dött för, precis som den gode herden söker efter ett enda förlorat får tills han finner det och jublande bär det hem välbehållet på sina axlar (Luk. 15).

Ett exempel på detta är hur vår Herre ansträngde sig för att frälsa den samaritiska kvinnan.

Han vandrade långa vägar för hennes skull, trots att han blev trött, hungrig och törstig. Bibeln berättar: *"Eftersom Jesus var trött av vandringen, satte han sig där vid brunnen. Det var omkring sjätte timmen"* (Joh. 4:6).

Någon av hans lärjungar kunde säkert ha frågat honom: *"Varför ska vi ha allt detta besvär för en syndig och värdelös kvinna?"* Men Herren skulle ha svarat: *"Men hon är min dotter, och jag har kommit för att kalla syndare och inte rättfärdiga till omvändelse"*.

När lärjungarna bjöd honom att äta, sa han till dem: *"Jag har mat att äta som ni inte känner till... Min mat är att göra hans vilja som har sänt mig"* (Joh. 4:32, 34).

"Min mat är denna själ, om den blir frälst så är jag nöjd. Om jag får frälsa den stillas min hunger och törst, och jag finner vila och vederkvickelse."

Det var på grund av sin upptagenhet med att frälsa kvinnan som Herren Jesus kunde gå utan mat, trots att han var hungrig, och utan dryck trots att

han var törstig. Det var också därför han inte alls brydde sig om sin egen bekvämlighet trots att han var trött och utmattad. Det enda han hade i sinnet var att frälsa kvinnan, och frälsa samarierna.

Detta är sann glöd för själars frälsning.

Kristendomen ägnar sig inte bara åt stora grupper av människor, utan engagerar sig också i varje enskild själ.

Kärleken tillåter inte att en individ faller ifrån och går vilse mitt i folkmassan. I kristendomen får varje människa känna att Gud bryr sig särskilt om henne, och att också Kyrkan på samma sätt bryr sig om just henne.

Vår Herre Jesus verkade mitt bland stora folkskaror, som när han till exempel talade till hela folket vid Bergspredikan. Även när han gjorde sitt under med de fem bröden och de två fiskarna fanns där en skara på omkring fem tusen som lyssnade till honom.

Ändå visar vår Herre Jesus, mitt i folkhopen, sin omsorg om Sackeus. Trots att folkhopen trängde sig fram mot honom vände vår Herre sig till Sackeus, och han visade honom särskild uppmärksamhet, tilltalade honom vid namn och besökte hans hem. Och vår Herre sa: *”I dag har frälsning kommit till denna familj, eftersom också han är en Abrahams son”* (Luk. 19:9). Vår Herre motiverade sin omsorg om Sackeus genom att säga: *”Ty Människosonen har kommit för att uppsöka och frälsa det som var förlorat”* (Luk. 19:10).

Är du som han? Söker du frälsa det som kanske annars skulle gå under?

6. VIKTEN AV ATT RÄDDA SJÄLAR

Den som inser hur viktigt det är att fortsätta Jesu verk att rädda människor märker hur hjärtat flammar upp av helig glöd för denna stora uppgift. Här minns vi Petrus ord: *”då ni nu är på väg att vinna målet för er tro, era själars frälsning”* (1 Pet. 1:9).

Aposteln fortsätter med att berätta: *”Det var denna frälsning som*

profeterna sökte och forskade efter” (1 Pet. 1:10). Och Paulus säger: ”hur skall då vi kunna fly undan, om vi inte bryr oss om en så stor frälsning?” (Heb. 2:3).

Vår Herre ansåg att alla som kämpar för denna sak arbetar med honom. Han sa: *”Den som inte samlar med mig, han skingrar” (Matt. 12:30).*

Samlar du med Kristus, eller skingrar du? Samlar du de förlorade själarna och bär jublande hem dem på dina axlar för att föra dem in i Riket? Gud söker sådana som vill samla som Kristus, för att skörden är stor men arbetarna är få. Därför befallde Herren oss att be om detta som en del av våra böner, när han sa:

”Be därför skördens Herre att han sänder ut arbetare till sin skörd” (Matt. 9:38).

Är du en av dessa arbetare? Anstränger du dig att bereda en plats för Herren i varje människas hjärta? Världen har ju många som tjänar dess materialistiska och världsliga värderingar och konkurrerar med varandra denna tjänst, medan de som tjänar Herren och gör hans verk är få. Och även om det i vissa sammanhang verkar finnas många, så kan det faktiskt vara så att de inte håller särskilt god kvalitet.

Sjäalars frälsning är viktigare för Gud än skapelsen. Vad är det för mening med världen och alla dess skapelser om den hamnar i helvetet?! Vi kan påminna oss om att skapelsen inte kostade Gud mer än en befallning, som när han exempelvis sa *”Varde ljus”* och ljuset blev till (1 Mos. 1:3). Men frälsningen kostade honom människoblivandet, där han lade bort sin natur och genomled korset och döden och allt som krävdes för försoningen och frälsningen.

Därför är Herrens vila efter att ha frälst världen från synd och död viktigare än vilan efter skapelseprocessen. Söndagen är viktigare än lördagen, och därför blev den Herrens dag.

Att rädda en själ är en viktigare handling än att mirakulöst uppväcka en död kropp till livet. Att rädda en själ är faktiskt en slags

uppväckelse från de döda, men här handlar det om att väcka en livlös själ till liv, vilket är viktigare än att återge livet till en död kropp. Sa inte fadern när den förlorade sonen återkom: *"Ty min son var död men har fått liv igen, han var förlorad men är återfunnen"* (Luk.15:24)? Och aposteln Jakob sa med anledning av detta: ***"den som återför en syndare från hans villoväg frälser hans själ från döden och överskyler många synder"*** (Jak. 5:20).

Djävulen gör sitt yttersta för att förleda själar till döden, och han använder alla möjliga tricks, frestelser och snaror för att snärja dem. Men vi står på den motsatta sidan, redo att rädda själarna från döden. Och vi samarbetar med Gud i detta uppdrag, som Paulus sa: *"Ty vi är Guds medarbetare"* (1 Kor. 3:9).

Detta arbete är av särskild betydelse, eftersom det är något som Gud och hans änglar och helgon gör. Det är något som apostlarna, pastorerna, lärarna och alla ämbetsbärarna gör. Det är också något som alla arbetarna i Herrens vingård gör, och även de rättfärdigas själar i sina förböner. Alla arbetar för Guds Rike, för att det ska växa och för att varje själ ska bli frälst. Det är faktiskt en tjänst som varje kristen efter förmåga är kallad till. Aposteln Jakob sa: ***"Den som vet att göra det goda men inte gör det, han syndar"*** (Jak. 4:17). Så gör allt du kan för Himmelriket, och var viss om att Gud kommer att samverka med dig. Om du inte **försöker**, så kommer det läggas dig till last...

En viktig sida av detta arbete kan vara den belöning som är utlovad. Se till exempel på våra föregångare apostlarna, till vilka vår Herre sa: *"när Människosonen sätter sig på sin härlighets tron, då skall också ni som har följt mig sitta på tolv troner och döma Israels tolv stammar"* (Matt. 19:28).

Du kanske säger att detta bara gäller apostlarna, för att de hade en så hög rang, men låt mig då berätta om Daniels profetia om dem som arbetar för att vägleda och hjälpa syndare. Det profeterades att: ***"De förståndiga skall då lysa som himlavalvets ljus, och de som har fört många till rättfärdighet, som stjärnor, alltid och för evigt"*** (Dan. 12:3).

De ska lysa som stjärnor... vilken stor ära! Sådan vi finner också vår Herre, i början av Uppenbarelseboken när Johannes beskriver hur han står mitt bland sju lampor, som representerar de sju församlingarna, och håller de sju stjärnorna som är de sju församlingarnas änglar. (Upp. 1:13, 16, 20)

En annan viktig sida av själarnas frälsning är att det är en källa till glädje för Herren.

I berättelsen om det bortsprungna fåret läser vi om Herren att *”när han har funnit det, blir han glad och lägger det på sina axlar”* (Luk. 15:5). Likaså i berättelsen om den förlorade sonen: när han kom hem, så lät fadern slakta gödkalven och sa till tjänarna att ordna en fest. *”Och festen började”* (Luk. 15:24). Fadern sa till den andra brodern: *”Men nu måste vi ha fest och glädja oss. Ty denne din bror var död men har fått liv igen, han var förlorad men är återfunnen”* (Luk. 15:23).

Sedan har vi också liknelsen om det förlorade myntet, där Bibeln berättar om hur änkan, när hon hittade det, inte behöll glädjen bara för sig själv utan sammankallade sina väninnor och grannar och sa: *”Gläd er med mig! Jag har hittat silvermyntet som jag tappade”* (Luk. 15:9).

Så om du känner att du tidigare kan ha varit till sorg för Gud genom dina synder, försök då att vara till glädje för honom genom att omvända dig och försöka frälsa andra.

Om det blir glädje i himlen *”över en enda syndare som omvänder sig”* (Luk. 15:10), hur mycket **mer** glädje blir det då inte över dem som för andra till rättfärdighet? Vore det inte underbart att göra Gud till viljes och ge glädje i hjärtat hos hans änglar genom att arbeta för att frälsa själar? Samtidigt skulle du ju återgälda Gud för de år som gräshopporna ätit upp i ditt och andras liv (Joel 1:4).

Tänk bara: vår förfader Abraham ordnade en fest för tre änglar (1 Mos. 18), men du kan ge himlens alla änglar en orsak att fira genom din heliga glöd i arbetet för andras frälsning, genom att vägleda dem och rädda dem från synd eller okunnighet, otro eller respektlöshet.

7. HINDER FÖR HELIG GLÖD

Det finns många hinder som vissa människor låter stå i vägen för deras tjänst för Gud, så att de blir hindrade från att flamma av helig glöd. Ironiskt nog kan dessa hinder mycket väl gömma sig i en andlig förklädning, så att den människans samvete tar det med ro medan hon i verkligheten är långt från den heliga glödens aktivitet. Så vad kan detta vara för hinder?

1. **Vissa kan ursäkta sig med att de är för upptagna med sin egen själs frälsning för att ha någon möjlighet att engagera sig i andras frälsning.**

Men för att rädda din egen själ bör du leva i kärlek till andra och tänka på deras själs frälsning. Så hur ska du själv bli frälst om du inte älskar andra och anstränger dig för att rädda deras själar?

Med detta menar jag inte att du ska tänka högre om dig själv än du borde (Rom. 12:3) och ta på dig rollen som predikant eller lärare för alla och envar utan att ha tillräcklig kunskap och erfarenhet! Nej, se på dig själv med nyktert omdöme vad gäller dina möjligheter och förmågor.

Om du har någon som du inte tycker att du kan vägleda, så be för honom.

Att be för andras frälsning är någonting som alla kan göra, det krävs inte några speciella gåvor eller förmågor! Så samarbeta med Gud i denna sak och ställ upp för dem som behöver bli betjänade och dem som behöver förbön.

Jag vill också tillägga att det är skillnad på munken, som avskärmar sig för ett liv i avskildhet, tystnad och tillbedjan, och människan som lever i världen, som är medveten om vad människor behöver och inte kan stänga sitt hjärta för dem (1 Joh. 3:17).

2. **Andra har som ursäkt att glöd skulle få dem att förlora sin fridsamma och ödmjuka karaktär.**

Som om fridsamhet och ödmjukhet skulle betyda att man måste vara

örörlig och passiv, eller sval och utan engagemang! Förlorade Paulus sin milda och ödmjuka karaktär när han blev ursinnig över att se Aten fullt av avgudar (Apg. 17:16)? Han grep in och handlade med helig glöd, samtidigt som han behöll sin ädla karaktär.

Vår Herre Jesus Kristus, som har lärt oss att vara ödmjuka och milda (Matt.11:29), handlade med helig glöd när han gjorde en piska av rep och rensade templet. Han skällde ut folket, drev ut djuren och välte omkull penningväxlarnas bord. Och han sa till dem: *"Mitt hus ska kallas ett bödens hus. Men ni har gjort det till ett rövarnäste"* (Matt. 21:12).

Att leva ett andligt liv innebär inte att leva ett passivt liv, för det andliga livet är en positiv kraft där våra dygder får växa till mognad och fulländning, till en harmoni utan inbördes motsägelser.

Man kan vara både ödmjuk och mild och samtidigt hängiven, modig och beslutsam. Då använder man sig av varje dygd i sitt rätta sammanhang och på ett sådant sätt att det inte krockar med andra dygder. Det är precis som när en far kan ge sin son kärlek vid ett tillfälle och tillrättavisning vid ett annat, utan känna någon kluvenhet inom sig.

Vi kan ta profeten David som ett exempel på någon som kunde visa både glöd och en mild och fridsam karaktär.

David var utan tvivel ödmjuk och mild, för det står i psalmen: *"Tänk, HERRE, på David, på allt han fick utstå."* Ändå står det i samma psalm att David svor en ed till Jakobs Mäktige: *"Jag skall inte gå in i min hydda och inte lägga mig på min bädd, jag skall inte unna mina ögon sömn eller mina ögonlock slumner, förrän jag har funnit en plats åt HERREN, en boning åt den Starke i Jakob"* (Ps. 132:1-3). Här ser vi alltså en stark helig glöd i samarbete med ett milt och ödmjukt sinnelag.

Vi kan också nämna profeten Mose som ytterligare ett exempel på glöd förenat med ödmjukhet.

När det gäller den milda läggningen sades det om Mose: *"en mycket ödmjuk man, mer ödmjuk än någon annan människa på jorden"* (4 Mos. 12:3). Och ändå kunde Mose, denne milde och ödmjuka man, brinna

av vredesglöd när han såg hur folket tillbad guldkalven. Han slog den i bitar, brände upp den, spred ut askan och tillrättavisade översteprästen Aron (2 Mos. 32:19-20).

3. Andra kan ursäkta sig med att de inte blivit kallade att tjäna Gud på detta sätt. Som svar på detta skulle jag instämma att om man ska helga hela sitt liv till att tjäna Gud, så behöver man utan tvivel ett uppdrag och en tydlig kallelse, som till exempel om man ska bli präst. Aposteln sa ju: *"Ingen tar sig denna värdighet, utan till den blir man kallad av Gud, liksom Aron blev det"* (Heb. 5:4).

Ett annat exempel på detta är det att vara profet eller apostel. Det finns vissa personer som Herren tydligt kallar till att tjäna honom, som han gjorde med profeterna Mose (2 Mos. 3), Jesaja (Jes. 6), Jeremia (Jer. 1) och Samuel (1 Sam. 3:10), och som Herren gjorde med de tolv lärjungarna (Matt. 10).

Men det finns en annan slags människa som kanske inte har fått en sådan tydlig kallelse, men som upptäcker att han verkligen brinner av oemotståndlig kärlek och vill tjäna Gud. Och denna inre glöd är en gudomlig kallelse som Guds nåd har verkat i den människan. Herren har berört henne inifrån.

Detta förutsätter naturligtvis att hon i sina handlingar har sunda målsättningar, ett andligt tillvägagångssätt och att hon i sitt arbete för Gud inte agerar oberoende av Kyrkan.

Även om en sådan människa skulle göra misstag i sättet som hon arbetar eller går till väga på, så kommer Herren att rätta till misstagen någonstans på vägen, och han sänder någon för att lära henne hur hon kan rena sina motiv och undvika självupptagenhet.

Helig glöd är alltså något som Guds nåd verkar i hjärtat. Så glöden är inte något som i sig självt förutsätter en kallelse, utan snarare en helig känsla som borde finnas i hjärtat hos alla och envar.

De uttryckssätt som denna glöd tar sig kan i vissa sammanhang kräva

en kallelse av något slag. Men den som lever med ledning av en andlig fader kan bli vägledd av sin fader i sin tjänst. På så vis står både hans glöd och hans tjänst under överinseende och vägledning.

Det finns tillfällen då kallelsen kan utgöras av en befallning eller en tvingande människokärlek.

Om du går vägen fram och träffar på någon som håller på att drunkna eller som befinner sig i ett brinnande hus eller är blind, måste det då finnas någon som **säger till** dig att hjälpa den som är blind eller drunknar, eller ringa brandkåren...?!

Nej, naturligtvis inte. Det hjärta som brinner av kärlek brinner av en glöd att hjälpa och rädda, och kallelsens ord är här bara en formalitet. Hjärtats kallelse står över sådana formaliteter.

Här kan vi tänka på berättelsen om den barmhärtige samariten (Luk. 10). Ursäktade samariten sig med att han inte fått någon kallelse att handla som han gjorde, eller att han inte var anställd för att hjälpa så som prästen eller leviten?! När han såg den skadade mannen, visst ”*förbarmade han sig över honom*” och förband hans sår? Så fungerar det i många former av tjänande. Och vi kan här fortsätta med att nämna:

4. Andra kan säga att andligt arbete inte är deras sak, utan prästerskapets ansvar.

Och de har naturligtvis rätt, det **är** prästerskapets ansvar, men prästerna kan inte göra allt själva. De behöver att alla hjälper dem och samarbetar med dem.

Sedan är det också sant att man genom att lägga över ansvaret på andra struntar i sitt eget personliga ansvar, som borde komma naturligt utifrån kärlek och omsorg om andra som kan gå förlorade. Om andra har ansvar, hindrar det att du själv agerar kärleksfullt närhelst det står i din makt att göra det?!

Så bry dig om din broders väl. Gör allt du kan för att vinna själar för Herren. Akta dig för att ta efter Kain med att säga: ”*Skall jag ta vara på min broder?*” (1 Mos. 4:9). För du **är** den som ska ta vara på din broder.

Du tar vara på honom genom kärlek och omsorg. Du tar vara på honom med ditt hjärta och dina ord, med dina ansträngningar och böner, med vilka ansträngningar du än gör för hans skull. Låt inte någon av dina bröder gå vilse om det står i din makt att rädda honom. För Gud kommer att ställa oss till svars för våra bröders själar på domedagen. Det gäller särskilt dem som inte hade någon vid sin sida, dem som vi ber för i midnattsbörens syndabekännelse då vi säger: ”Minns, Herre, de svaga och övergivna och dem som ingen tänker på.”

* * *

KAPITEL TRE

NÖDVÄNDIGA FÖRUTSÄTTNINGAR FÖR HELIG GLÖD

- 1. Glöd med den rätta insikten**
- 2. Åtföljs av ett gott uppförande**
- 3. Konstruktiv och inte destruktiv**
- 4. En kraftfull och frimodig glöd**
- 5. En fruktbringande och aktiv glöd**

All glöd är inte helig glöd. Det finns en falsk glöd som inte har den rätta insikten, som inte är from, som inte bär frukt, som är destruktiv och skadlig. Vi behöver alltså gå in på de nödvändiga förutsättningarna för helig glöd.

1. GLÖD MED DEN RÄTTA INSIKTEN

Aposteln Paulus kritiserade den felaktiga sorts glöd som israeliterna uppvisade. *”Jag kan vittna om att de hängivet tjänar Gud, men de saknar den rätta insikten”* (Rom. 10:2).

Det finns alltså en falsk glöd. Men hur ser den ut? Hur uppstår den och hur kan man känna igen den?

Kanske ett av de viktigaste exemplen på denna felaktiga glöd är:

1. Glöden hos Saul från Tarsos när han förföljde den heliga Kyrkan.

Han berättade om sig själv som *”i fråga om iver en förföljare av församlingen”* (Fil 3:6). Han sa också att han *”förut var en hädare, förföljare och våldsman. Men han förbarmade sig över mig, därför att jag i min otro inte visste vad jag gjorde”* (1 Tim. 1:13). Han hade förföljt kristendomen i god tro, men utan att känna den sanna tron. Därför sa han till judarna: *”Vid Gamaliels fötter blev jag grundligt undervisad i vår fäderneärvda lag, och jag var lika ivrig att tjäna Gud som ni allesammans är i dag. Jag förföljde ’den vägen’ ända till döds och grep både män och kvinnor och satte dem i fängelse”* (Apg. 22:3-4).

Ett annat exempel på missriktad glöd är:

2. Judarnas och deras ledares glöd i motståndet mot de tolv lärjungarna och aposteln Paulus.

Bibeln berättar: *”Översteprästen och alla hans anhängare, det vill säga sadduceernas parti, uppfylldes av avund och grep apostlarna och satte dem i fängelse”* (Apg. 5:17).

Det står också: ”När judarna fick se allt folket, fylldes de av avund och hånade Paulus och sade emot honom när han predikade” (Apg. 13:45).

När Paulus och Silas började predika evangeliet i Jasons hus i Tessalonike, står det i Apostlagärningarna: ”Men judarna blev avundsjuka och tog med sig en del löst folk från gatan och ställde till upplopp och oroligheter i staden. De stormade fram mot Jasons hus och sökte efter Paulus och Silas och ville föra ut dem till folkmassan. Men när de inte fann dem, släpade de Jason och några andra bröder till stadens styresmän och skrek: ’Nu är de här också, de som har vänt upp och ner på hela världen, och Jason har tagit emot dem. De handlar alla mot kejsarens påbud och säger att en annan, en som heter Jesus, är kung.’ Folket och styresmännen blev förskräckta när de hörde detta” (Apg.17:5-8).

Här ser vi alltså en glöd som saknar den rätta insikten och därför finner utlopp som falska anklagelser, uppvigling, motstånd mot tron och försök att skada andra...

Ändå är det ett engagemang utifrån ett fromt motiv, och de som är fyllda av det tror att de utför något som är heligt, medan de i verkligheten motarbetar emot sanningen och använder sig av orätta metoder och lögner. Ett annat bra exempel på detta kan vara det som vår Herre Jesus sa till sina lärjungar:

3. ”Den tid kommer då var och en som dödar er skall tro sig tjäna Gud” (Joh.16:2).

Under denna kategori faller också all judisk (och även romersk) kristendomsförföljelse genom historien, och andra former av förföljelser genom seklerna. Det var om detta som vår Herre talade när han sa: ”De skall utlämna er åt domstolar, och i sina synagogor skall de gissla er. Och ni kommer att föras inför landshövdingar och kungar för min skull... Och ni skall bli hatade av alla för mitt namns skull” (Matt 10:17-18, 22). Vi har också exemplet med:

4. Eden som judarna svor, att fasta tills de hade dödat Paulus.

Det som hände var att mer än fyrtio judar konspirerade och ”*svor en ed på att varken äta eller dricka, förrän de hade dödat Paulus*” (Apg. 23:12). Detta var självklart en usel ed att svära, eftersom den kom från en felaktig glöd.

Det fanns även några bland apostlarna och profeterna som begick detta misstag att vara överentusiastiska på ett felaktigt sätt, och vi kan här nämna som exempel:

5. Aposteln Petrus glöd när han högg av örat på översteprästens tjänare.

När Kristus blev gripen fylldes Petrus av glöd utifrån manlig stolthet och kärlek till sin Mästare, så han ”*förde handen till sitt svärd, drog det och högg till översteprästens tjänare och högg så av honom örat. Då sade Jesus till honom: ”Stick ditt svärd i skidan! Ty alla som drar svärd skall dödas med svärd*” (Matt. 26:51-52). Här menade Petrus väl med det han gjorde, men hans tillvägagångssätt var felaktigt.

6. Moses ursprungliga glöd var på liknande vis felaktig.

I början av Moses bana, innan Gud hade lärt honom att kombinera mildhet med fasthet, hände detta: ”*En dag när Mose hade blivit vuxen, gick han ut till sina bröder och såg på deras slavarbete. Han fick se en egyptier som slog en hebreisk man, en av hans bröder. Då vände han sig åt alla håll, och när han såg att det inte fanns någon annan människa där, slog han ihjäl egyptiern och gömde honom i sanden*” (2 Mos. 12:12). Han menade väl i sin glöd, att försvara den förtryckte, men han gick till väga på ett felaktigt sätt när han använde sig av våld och mord.

7. Ett annat exempel på missriktad glöd är apostlarna Jakob och Johannes.

När en av de samaritiska byarna vägrade ta emot Herren, sa de: ”*Herre, vill du att vi skall kalla ner eld från himlen som förtär dem?*”

(Luk. 9:52-54). Men Herren tillrättavisade dem: *"Förstår ni inte vilken ande ni har? Människosonen har ju inte kommit för att förgöra människors liv utan för att rädda dem"* (Luk.9:56). Jakobs och Johannes glöd brann av kärlek och respekt för deras gode lärare, deras Herre och Mästare, men den var missriktad i sitt tillvägagångssätt genom hämndgirigheten.

8. Sedan har vi fallet med Josuas glöd för sin lärare Moses.

Det blev känt att Eldad och Medad profeterade i lägret. Men Josua blev avundsjuk och brusade harmset upp till försvar för sin lärare Moses. Men när han frågade Moses om han fick lov att hindra de två från att fortsätta, tillrättavisade hans lärare honom: *"Nitälskar du för mig? Om ändå allt HERRENS folk blev profeter genom att HERREN lät sin Ande komma över dem!"* (4 Mos. 11:29).

Låt oss alltid komma ihåg apostelns ord till folket i Galatien: *"Det är bra att vara ivrig för det som är gott, det gäller alltid"* (Gal. 4:18).

Ett annat av den heliga glödens kännetecken är att den:

2. ÅTFÖLJS AV ETT GOTT UPPFÖRANDE

Helig glöd kommer aldrig att göra ett gott intryck på andra människor om den inte åtföljs av ett gott uppförande hos dem som brinner av den, så att de utgör ett gott föredöme och exempel som andra kan efterlikna.

Därför ser vi att aposteln Paulus brann av glöd för att frälsa själar. Ändå sa han samtidigt till korintierna: *"Därför ber jag er: bli mina efterföljare. Timoteus, mitt älskade och trofasta barn i Herren, sänder jag nu till er. Han skall påminna er om vad jag undervisar i Kristus Jesus, det jag överallt lär ut i alla församlingar"* (1 Kor. 4:16, 17). Paulus sände alltså sin lärjunge Timoteus, som han hade lärt att vandra i hans fotspår, och sa till honom: *"Men du har följt mig i lära och liv, i föresats och tro, i tålmod, kärlek och uthållighet"* (2 Tim. 3:10).

Faktum är att det vi ser inte sällan påverkar vår andlighet mycket mer än det vi hör.

Det som människor ser av ditt liv och uppförande utövar en större påverkan på dem än det de hör i dina predikningar och dina råd. Och om Guds vilja som du så glödande försvarar inte kommer till uttryck i ditt liv, så är allt förgäves och ditt glödande försvar lönlöst!

Vi måste själva älska Gud för att kunna få andra att älska honom. Vi måste kunna ge dem en livsstil och inte bara instruktioner. Vi måste visa fram Guds vilja i det praktiska livet och inte bara i teoretisk undervisning. Gud måste först få fylla vårt eget hjärta, sedan kan vi påverka andras.

Var inte bara en vägskylt på den andliga vägen.

Den som kommer på vägen genom öknen från Kairo till Alexandria kan se skyltar som visar vägen till Alexandria och berättar hur många kilometer det är kvar. Skyltarna visar bara vägen till staden utan att faktiskt föra resenären **in i** staden. Var inte sådan, så att du bara visar människorna riktningen till livet med Gud utan att faktiskt själv leva det livet.

Var inte som klockorna, som kallar människorna till Kyrkan utan att själva någonsin komma in.

Stå inte bara utefter vägen och peka ut rätt riktning för människor att nå Gud, utan vandra vägen själv, gå eller spring mot Gud. Sedan får den som vill följa med gå eller springa efter dig för att nå Gud. Nöj dig inte med att bara vara en vägskylt.

De skriftlärda och översteprästerna var också vägskyltar på vägen. De kunde trots allt hänvisa de vise männen till Betlehem där Messias skulle födas. De forskade i sina skrifter och sa *”så är skrivet genom profeten”* (Matt. 2:5, 6). Så de vise männen reste till Betlehem och fick se Messias, de knäböjde för honom i tillbedjan och frambar gåvor. Men de skriftlärda som hade pekat ut vägen reste inte själva dit, och de såg inte Kristus eller gav honom presenter...!

Vi vill se människor som har nått fram till Gud och fått kontakt med honom själva, så att de kan vägleda andra till honom.

Vi vill se människor som själva har sett honom, rört vid honom och upplevt honom, som älskar honom och själva har upplevt glädjen i att leva med honom, så att de kan säga till andra: *”Smaka och se att HERREN är god”* (Ps. 34:8). Eller åtminstone människor som har upplevt det som den samariska kvinnan fick uppleva när hon såg Kristus och talade med honom, så att hon sedan sa till folket: *”Kom och se...”* (Joh. 4:29).

Om du inte har smakat det himmelska mannat, hur ska du då kunna beskriva det för andra?!

Om ditt hjärta är tomt på Gud, hur ska du då kunna kalla på andra till att älska honom? Om dina ögon är torra, hur ska du då kunna tala med dem om tårar? Och hur ska du kunna förklara det livet i seger om du själv fortfarande är fallen i synd? Hur ska dina ord kunna ha någon kraft att övertyga dina medmänniskor? Lyssna då till vad vår Herre har sagt: *”Men den som håller [dessa bud] och lär människorna dem, han skall kallas stor i himmelriket”* (Matt. 5:19).

Herren sätter praktik framför undervisning. I samma anda skriver Paulus till sin lärjunge Timoteus: *”Ge akt på dig själv och på din undervisning, och håll troget ut med den. När du gör det, frälser du både dig själv och dem som lyssnar på dig”* (1 Tim 4:16). Här ser vi hur Paulus lär sin lärjunge att ”ge akt på sig själv” innan han börjar med undervisningen...

Sträva efter att få Andens frukter att växa, då kommer människor att smaka dem hos dig och tycka om den.

Istället för att tala till dem om *”kärlek, glädje, frid”* och Andens övriga frukter (Gal. 5:22) kan du låta dem få uppleva dessa frukter i sina liv. Visa dem kristendomen - genom ditt eget föredöme - som ett liv i glädje och frid...

Ett hinder som uppkommer ibland är att vissa människor som vill tjäna Herren inbillar sig att ett andligt liv betyder att man är allvarlig jämt och går omkring med en dyster min. De varken skrattar eller ler, och de talar intensivt och beslutsamt. Men därigenom skapar de ett hinder för människor som ser

dem och kanske säger till varandra: **”Om vi börjar vandra Guds väg, blir vi också sådana då?!”**

Att leva tillsammans med Gud, betyder det att vi ska leva i ständig dysterhet och gå runt med en banderoll där det står: *”Bättre sorg än skratt, av plågat ansikte mår hjärtat väl”* (Pred. 7:3). Är detta rätt tolkning av den versen?!

Men om de ser hur du är rättfärdig och helig och samtidigt positiv så att du gläder dig *”alltid i Herren”* (Fil 4:4) med fridfullt hjärta, så att du har en glad min när du pratar med människor istället för en dyster, då känner de sig uppmuntrade och börjar gilla det de ser av det andliga livet istället för att bli bortskrämda.

En ren livsstil gör att glöden bär frukt.

En annan av den heliga glödens nödvändiga förutsättningar, som också hör ihop med en god livsstil, är att den heliga glöden är:

3. KONSTRUKTIV OCH INTE DESTRUKTIV

Vissa föreställer sig att helig glöd är en slags revolution som ska ställa allting till rätta, och att denna revolution måste åtföljas av tumult, kaos, förolämpningar och förödelse...!

Men egentligen är detta en glöd utan fromhet eftersom den saknar allt vad andlighet eller gudomlig vishet heter. Aposteln Jakob fördömer sådan glöd och kallar den ”avund” när han säger: *”Men bär ni på bitter avund och stridslustnad i ert hjärta, skall ni inte skryta och tala emot sanningen. En sådan vishet kommer inte ovanifrån utan är jordisk, oandlig, ja, demonisk. Ty där avund och stridslustnad råder, där råder också oordning och allt som är ont”* (Jak. 3:14-16).

Framåtanda för att förbättra omständigheterna och ställa saker till rätta är en god sak, men det är inte bra om det slutar i kaos. Det måste utföras med vishet och andlighet och en anda av positivitet. Jakob beskriver denna vishet och andlighet så här: *”Men visheten ovanifrån är*

först och främst ren, vidare fredlig, mild, foglig, fylld av barmhärtighet och goda frukter, opartisk och uppriktig. 18 Rättfärdighetens frukt sås i frid och ges åt dem som skapar frid” (Jak.3:17-18)

Därför fördömer kristendomen sådan glöd som blir nedbrytande och kränkande.

Att brinna för sanningen innebär inte att förolämpa syndare eller överösa dem med tillrättavisningar eller såra dem, för det är gåt alldeles bra att försvara Sanningen på ett konstruktivt och positivt sätt. Vi talar ju inte bara om glöd, utan om **helig glöd**. Och det som är heligt går inte ihop med det som är destruktivt och oförsäkrat.

Helig glöd är något som räddar syndaren från hans synd, inte något som krossar honom.

Att frälsa är bättre än att fördöma. Att bygga upp själen med dygd är bättre än att krossa den med sårande kritik, smutsa ner dess rykte och sarga dess känslor, eller bete sig på något annat förnedrande eller förödmjukande sätt i den heliga glödens namn!

Helig glöd handlar inte om att skrika och skräna och göra väsen av sig, och det är inte bara att tala, utan det innebär att handla på ett positivt och uppbyggande sätt för att stödja det som är gott och blir till hjälp för andra, med ett heligt tillvägagångssätt. Det är att utbreda Sanningen i rättfärdighet, utan att göra misstag och ställa till med bråk, diskussioner och motsättningar.

Det är som en lagom eld som är bra för matlagningen, inte så att den bränner vid maten.

Det är inte en rasande storm som går fram våldsamt och obarmhärtigt och sopar bort allt i sin väg. Inte heller är det en ”bitter avund”, som Jakob uttryckte det. Det folk som tjänar Herren med helig glöd är ”*uppfyllt av iver att göra goda gärningar*” (Tit. 2:14).

Dessutom är glöden anspråkslös, den gör sig inte märkvärdig eller har för höga tankar om sig själv.

Den känner syndarnas smärta och sätter igång och försöker rädda dem, i kärlek, mildhet och ödmjukhet. Som Paulus sade till ledarna i Efesos: *”kom ihåg att jag ständigt i tre års tid natt och dag har varnat var och en av er under tårar”* (Apg. 20:31). Paulus varnade dem alltså med tårar, inte med arrogans, stolthet och hårdhet. . .

Glöden kämpar för att hjälpa andra, inte för att krossa dem. Det är vad vår Herre Jesus Kristus gjorde, och han sa han inte hade kommit för att döma världen utan för att rädda den (Joh. 3:17). Han sa också: *”Människosonen har ju inte kommit för att förgöra människors liv utan för att rädda dem”* (Luk. 9:56). Därför är den heliga glöden barmhärtig och förlösande, med frälsningen som mål.

Det är en glöd som är tillmötesgående, övertygande och uppföljande, som undanröjer hinder och löser problem.

Istället för att skälla ut syndare för att de inte följer den rätta vägen, så underlättar den för dem genom att hjälpa dem börja vandra vägen och gilla det, och den stärker deras beslutsamhet och vilja.

Ett annat av den heliga glödens kännetecken är att den är:

4. EN KRAFTFULL OCH FRIMODIG GLÖD

En del människor kanske gillar anspråkslöshet och ödmjukhet och eftersträvar dessa karaktärsdrag, men tyvärr tror de ibland att ödmjukhet och mildhet står i motsättning mot styrka och mod!

Detta är ett ödesdigert misstag. Alla kristna dygder finns representerade i en mogen karaktär, ingenting fattas. Vår Herre var mild och ödmjuk samtidigt som han var kraftfull och frimodig. Hur vackert talade inte David om den heliga glöden när han sa: *”Jag vill tala om dina vittnesbörd för kungar och jag skall inte komma på skam”* (Ps. 119:46).

Helig glöd är en eld, och elden har kraft och värme.

Orden hos en tjänare som brinner av helig glöd är som de brinnande

ord ”som går ut från min mun. Förgäves skall det inte vända tillbaka till mig utan att ha verkat vad jag vill” (Jes.55:11). Dessutom är Guds ord ”levande och verksamt. Det är skarpare än något tveeggat svärd och tränger igenom, så att det skiljer själ och ande” (Heb. 4:12).

När den människan ber för Guds saker är hans böner som en flammande eld: ”Mycket mäktig och verksam är en rättfärdig människas bön” (Jak. 5:16). Sådan bön klarar av att stå inför Gud, kämpa och segra, och från honom ta emot en kraft som gör den heliga tjänsten brinnande och framgångsrik.

När en hängiven tjänare tillrättavisar är han som en eld, och när han ger goda råd är han också som en eld. Och om han tar itu med något, så gör han det med kraft och med Guds nåd utan att bli slapp eller likgiltig. Han är en människa som är brinnande i hjärta, tanke, tal och känsla. Och hans handlingar ger mäktiga resultat.

Glöd är att inte bara följa rutiner eller utföra plikter, det handlar om intensitet. Det är en känsla, ett patos, en entusiasm, en lidelse och en frimodighet som övervinner alla hinder. Det är trogen och produktiv aktivitet. Denna kraft som kommer av glöden visar sig på många olika sätt, som **en kraft att övertyga och påverka andra, en kraft att försvara tron och Sanningen, en kraft att gripa in och engagera sig.**

Om någon med sådan glöd går in i tjänsten för Gud, så kan alla känna av att det har kommit in en stor energi i församlingen, och att varje avdelning får inspiration och värme och börjar bära riklig frukt. Sådana människor hämtar kraft hos Anden, som sedan blir ett kännetecken som följer dem alltid och överallt.

Det är märkligt att världsliga människor mycket väl kan vara modiga i de tanklösa eller oansvariga saker som de gör, men när det gäller Guds barn så verkar de ofta vara generade över sin rättfärdighet.

Det är som att ”ödmjukheten” är ett sigill på deras läppar! De har inte kraft att försvara sina principer, sin tro eller sin andliga livsstil. Det är som om de skäms över att ha en andlig dimension i sitt liv.

Se hur Bibeln beskriver de heliga änglarna: ”**Lova HERREN, ni hans änglar, ni starka hjältar som utför hans befallning**” (Ps. 103:20).

Det påminner mig om den kraft som Paulus hade när han talade om rättfärdighet, självbehärskning och dom (Apg 24:25), något som skrämde ståthållaren Felix. Paulus var uppfylld med helig Ande och var därför full av kraft, den Andens kraft om vilken det sades: ”*Men när den helige Ande kommer över er, skall ni få kraft*” (Apg. 1:8).

Ett annat av den heliga glödens nödvändiga kännetecken är att den är:

5. EN FRUKTBÄRANDE OCH AKTIV GLÖD

Glöd innebär ett aktivt handlande, inte bara ord... och det aktiva handlandet måste bära frukt i Guds Rike. Bibeln har bett oss att bära frukt när den sa: ”*varje träd som inte bär god frukt blir nerhugget och kastat i elden*” (Matt. 3:10).

Om den heliga glöden har gripit tag i en människas hjärta, så manar den henne starkt att söka rädda sig själv och rädda andra. Jag hoppas att du ska få denna glöd, och att du också samtidigt får kärlek till andra och viljan att försöka föra dem in i Riket.

Om du inte har denna glöd som driver dig att verka för andras frälsning, så blir du ett sterilt och fruktlöst träd.

Skulle du vilja komma hem till Gud utan att ha burit någon andlig frukt övertaget, utan att ha vunnit en endaste själ för Kristus?! Skulle du vara nöjd med att vara ett sterilt och fruktlöst träd?!

Om vinrankan så bara har en enda druvklase, eller en enda druva, så finns det ändå välsignelse i den (Jes. 65:8). Och hur är det med dig? Kanske kan du en dag stå upp i Guds Rike och säga: ”*Se, här är jag och barnen som Gud har gett mig*” (Heb. 2:13).

Så var fruktsam i ditt liv. Så länge det finns liv i ett träd så kommer frukten naturligt. Var produktiv och inte passiv. Fråga dig varje dag om du

har gjort någon ny insats för Riket, om du utvidgat dess gränser, om du har kunnat förmedla Guds ord till någon.

De mest välsignade dagarna i livet är de som burit frukt åt Kristus.

Några av de mest fantastiska dagarna i helgonens liv har varit dagar som välsignats på ett sådant sätt, och under des dagarna växte Guds Rike. Bibelns ord att *"en dag för Herren är som tusen år"* (2 Pet. 3: 8) kan tillämpas på sådana tider.

Vår generation som vi lever i nu skulle mycket väl kunna utbrista i bön: Herre, vi förtjänade inte att leva i den generationen som fick se dig kroppsligen och se hur du verkade. Inte heller var vi värdiga att leva under exempelvis Paulus livstid. Ändå vill vi be vår kära bön: **"Låt oss få bara en enda dag i Paulus liv, eller en dag i Petrus eller Stefanus liv."**

Aposteln Petrus kunde på en enda dag föra 3000 människor till tro (Apg. 2:41). Och tack vare Stefanus läser vi att *"Guds ord hade framgång och antalet lärjungar i Jerusalem ökade kraftigt"* (Apg. 6:7).

Paulus vann människor för Kristus i alla sammanhang (1 Kor. 9:22). Han arbetade på alla områden, med alla: judar, greker, dem som stod under lagen osv. Han hade skickligheten hos den som är van att frälsa själar. Hur många själar blir det inte som följer Paulus in i Guds Rike! Vem vet? Och hur stor blir inte hans belöning i Guds Rike? En sak är säker, och det är att han verkligen inte var någon vanlig Kristi tjänare.

Det är Paulus och människor som han som Bibeln menar när den säger: **"Jag har sagt att ni är gudar, ni är alla den Högstes söner"** (Ps. 82:6). Ja, Paulus var större än dessa.

Se på de stora i Guds Rike, och sträva ivrigt efter att gå i deras fotspår. Fråga dig varje dag: **"Vad har jag gjort för Guds Rike?** Är jag trogen i min tjänst och utvecklar alla de talenter som Gud har gett mig? Och har jag tagit mig an alla de själar som Gud ville att jag skulle betjäna? På den yttersta dagen, får jag då höra hans ömsinta röst säga till mig: *"Bra, du gode och trogne tjänare. Du har varit trogen i det lilla. Jag skall sätta dig över mycket. Gå in i din herres glädje!"* (Matt.25:21)

Jag fascineras alltid av den duktige tjänaren som sa till sin herre: **”Herre, ditt pund har gett tio pund till”** (Luk. 19:16).

Detta är den glöd som är sann och fruktbarande för Guds Rike. Om vi tar den att jämföra oss med, så kan vi kanske fråga oss vad **vi** har gjort för vår generation? Det är den som har anförtrotts oss och som vi inför Gud och kommande generationer är ansvariga för ...! Vilken praktisk nytta har det blivit av vår glöd för att rädda den? Har vår glöd bidragit till Kyrkans frälsning? Eller finner vi, när vi ser efter, att våra liv har varit sterila, ofruktsamma och improduktiva?!

Vad har vi gjort för en generation av normlöshet, materialism och avfall från tron, där det har blivit en plikt för alla Guds barn att vara **lysande ljus på ett mörkt berg?**

Har Kyrkan stått upp för att vägleda världen, eller har den format några av sina barn till att anpassa sig till världen? Har **vi** gett något till världen som vi lever i, eller har vi bara anammat dess ondska hos oss själva? Har vi handlat så att vi kunnat undervisa världen om vår andliga väg, eller har vi tagit till oss världens bedrägliga beteenden?

Har världen genom vår glöd blivit andlig, eller har de ”andliga” lagt sig till med de världsliga människornas stil?

Vad har vi gjort för Herren? Kan vi säga till Gud som vår Herre Jesus sa: *”Jag har förhärligat dig på jorden genom att fullborda det verk som du har gett mig att utföra”* (Joh. 17:4). Kan vi, efter våra hembesök och visiter i olika hem, avlägga rapport till Gud och säga: **”Idag har räddningen nått detta hus”** (Luk.19:9)?

Se på Johannes Döparen och vad han gjorde för sin generation. På mycket kort tid kunde han *”skaffa åt Herren ett folk som är berett”* (Luk.1:17) och att föra stora folkskaror från Jerusalem och hela Judéen och hela trakten kring Jordan till omvändelsens dop, så att *”de bekände sina synder”* (Matt. 3:5, 6). Han förmådde föra bruden till brudgummen och stå där i innerlig glädje (Joh 3:29). Detta är den heliga glödens underbara frukt.

Om dessa helgon är till vägledning för oss, så är naturen det också:

Jag stod en gång i ett av klostren framför ett stort kamferträd, säkert tjugo meter högt med tiotusentals om inte hundratusentals frön, och jag reflekterade över ett av dessa frön, över hur fantastiskt litet det var. Ändå hade detta minimala frö en så enorm växtkraft och kunde självt frambringa tusentals frön! Jag kände hur obetydlig jag var inför detta kamferträd, inför bara en enda av dess grenar och till och med ett enda av dess frön.

Det vi lär av kamferträdet kan vi också lära oss av palmen.

En dadelkärna har en fantastisk växtkraft, och det kan nå en enorm höjd och ge upphov till en väldig mängd dadlar, tusentals... Jag sitter och räknar efter hur många år ett palmträd kan leva och den totala mängden frukt som det kan bära under sin livstid, och jag känner hur obetydlig jag är inför det... Kanske var det samma tanke som infann sig hos David när han sa: *”De rättfärdiga grönskar som palmer”* (Ps. 92:13).

Trots detta säger Bibeln att människan är naturens herre, dess präst och Guds ställföreträdare på jorden, att hon är den som Gud gav auktoritet till att råda över växterna, djuren och fåglarna. Men har människan någonsin kunnat bära sådan frukt som palmträdet eller blomstra som liljorna på ängen? Har hon någonsin varit så produktiv i sitt arbete som en enda dadelkärna?

Tänk dig om varje deltagare vid något av era möten skulle föra med sig tio andra i sin glöd för Guds Rike. Bara tänk hur många det skulle bli i himmelriket om man fortsatte att multiplicera på det sättet!

Må du så brinna för Guds Rike, och må din glöd bära frukt på bredden och på djupet... Må den vara bred när det gäller omfattning och antalet den samlar in. Och må den vara djup när det gäller kvalitet, andlighet och relation med Gud.

KAPITEL FYRA

EXEMPEL PÅ HELIG GLÖD

1. Gud själv
2. Änglarna
3. Profeten Mose
4. Pinehas
5. Den unge David
6. Profeten Elia
7. Profeten Jesaja
8. De tolv lärjungarna
9. Aposteln Paulus
10. Stefanus
11. Markus
12. Athanasius
13. Ärke diakon Habib Girgis
14. Ökenfäderna

Om vi ska ta några exempel på helig glöd så måste vårt första exempel bli Gud själv, både i hans eviga natur och i hans människoblivande. Sedan fortsätter vi med änglarna och helgonen i Gamla och Nya Testamentet, tillsammans med några exempel från Kyrkans historia.

1. GUD SJÄLV

På många ställen kan vi läsa att Gud är en "nitälskande" Gud och en svartsjuk Gud. Det förekommer i Andra Mosebok: *"Du skall inte tillbe någon annan gud, ty HERREN heter Nitälskare. En nitälskande Gud är han"* (2 Mos. 34:14). Och i Femte Mosebok: *"Ty HERREN, din Gud, är en förtärande eld, han är en nitälskande Gud"* (5 Mos. 4:24). Och i Josuas bok står det: *"han är en helig Gud. Han är en nitälskande Gud"* (Jos. 24:19). Och i Nahum står det: *"HERREN är en nitälskande Gud och en hämnare"* (Nah. 1:2). Herren, den Högste, talar om sin heliga iver: *"Jag skall... brinna av iver för mitt heliga namn"* (Hes. 39:25).

Herrens nitiska glöd visar sig i sättet hur han bestraffar ondskan, vare sig den finns hos hedningarna eller hos hans eget folk. När det gäller folket i Jerusalem som hade vanhelgat hans tempel säger han: *"De skall inse att jag, HERREN, har talat i min nitälskan när jag uttömmar min vrede över dem"* (Hes. 5:13). Han talade också om sin nitälskan och vredesglöd vid Gogs stormanfall mot Israel (Hes.38:19).

Och när det gäller hedningarna står det i Bibeln: *"Ja, så säger Herren, HERREN: Sannerligen, i brinnande nitälskan har jag talat mot de övriga folken och mot hela Edom. De har med glädje i hjärtat och med förakt i själen tagit mitt land i besittning"* (Hes.36:5), och han säger att han därför är *"mycket vred på hednafolken"* (Sak.1:15).

Det talas om Herrens glödande nitälskan när han gör slut på de ogudaktiga: *"Varken deras silver eller deras guld skall kunna rädda dem på HERRENS vredes dag. Av hans nitälskans eld skall hela jorden förtäras"* (Sef.1:18).

Men å andra sidan går han i sin nitälskan och iver ut för att rädda sitt folk. Han säger: *Därför säger Herren, HERREN: Nu skall jag göra slut på Jakobs fångenskap och förbarma mig över hela Israels folk och brinna av iver för mitt heliga namn*” (Hes. 39:25), och likaså: *”Ropa ut: Så säger HERREN Sebaot: Jag nitälskar för Jerusalem och brinner av nit för Sion... Jag har vänt tillbaka till Jerusalem i barmhärtighet. Mitt hus skall byggas där*” (Sak. 1:14, 16). *”Ty från Jerusalem skall en kvarleva gå ut, de räddade från Sions berg. HERREN Sebaots nitälskan skall göra detta*” (Jes.37:32).

Därför ropade människor på Herrens nitälskan, att den skulle komma till deras räddning: *”Skåda ner från himlen, se till oss från din heliga och härliga boning. Var är nu din nitälskan och din väldiga kraft...?”* (Jes. 63:15) Profeten Joel utropade en fasta med självförnekelse och botgöring där prästerna skulle gråta inför Herren. *”Då fylldes HERREN av nitälskan för sitt land, och han förbarmade sig över sitt folk*” (Joel 2:18).

Och det var Herrens glödande nitälskan för sitt folks frälsning som ledde fram till inkarnationen. Så läser vi i Jesajas bok: *”Ty ett barn blir oss fött, en son blir oss given. På hans axlar vilar herradömet, och hans namn är: Under, Rådgivare, Mäktig Gud, Evig Fader, Fridsfurste. Så skall herradömet bli stort och friden utan slut över Davids tron och hans kungarike. Det skall befastas och stödjas med rätt och rättfärdighet från nu och till evig tid. HERREN Sebaots nitälskan skall göra detta*” (Jes. 9:6-7).

Denna nitälskan för frälsning, för helighet och för Riket, förstår vi genom vår Herres människoblivande.

Hans nitälskan och iver kommer fram tydligt när han rensar templet: *”I templet fann han dem som sålde oxar, får och duvor, och sådana som satt där och växlade pengar. Då gjorde han en piska av rep och drev ut allesammans ur templet med deras får och oxar. Han slog ut penningväxlarnas mynt och välte omkull deras bord, och till dem som sålde duvor sade han: ”Ta bort det här! Gör inte min Faders hus till en saluhall!”* (Joh. 2:14-15). Johannes fortsätter med en kommentar om

tempelrensningen: *”Hans lärjungar kom då ihåg att det stod skrivet: Iver för ditt hus skall förtära mig”* (Joh 2:16).

Det var denna ivriga glöd för andras frälsning som drev vår Herre Jesus till att offra sig själv.

Hans glöd var konkret och aktiv i ordets djupaste mening. Det var inte bara en önskan att rädda dem, utan han bar deras synder, betalade priset för dem på korset och dog för dem. Det var en glöd av kärlek och självuppoftning som inte bara offrade yttre ting, Herren offrade sig själv och gav sitt liv. Därför är han vårt yppersta exempel praktisk glöd i handling.

Under den tid som Herren Kristus tjänade här på jorden brann han av en glöd som var full av kärlek.

Han levde för andras skull: *”Jesus gick omkring i alla städer och byar, och han undervisade i deras synagogor och predikade evangeliet om riket och botade alla slags sjukdomar och krämpor. 36 När han såg folkskarorna, förbarmade han sig över dem, eftersom de var rivna och slagna, som får utan herde”* (Matt. 9:35, 36). Och Petrus berättade att Kristus *”gick omkring och gjorde gott och botade alla”* (Apg.10:38).

Sedan har Gud dessutom, i sin glöd för mänsklighetens frälsning, gett sina änglar uppdrag att vara tjänare för denna frälsnings skull.

2. ÄNGLARNA

Om änglarna sa Paulus: *”Är inte änglarna andar i helig tjänst, utsända för att tjäna dem som skall ärva frälsningen?”* (Heb. 1:14)

Kanske ett av de mäktigaste exemplen i Bibeln på änglarnas glöd är det som berättas om serafernas glödande iver att betjäna och rädda mänskligheten, trots att de främst är lovsångsänglar. När de hörde profeten Jesaja utbrista: *”Ve mig, jag förgås! Ty jag är en man med orena läppar”* (Jes. 6:5), så förspillde de inte ett ögonblick utan skyndade till hans undsättning så snabbt och engagerat som tänkas kan, utan att ens vänta på instruktioner eller befallningar. Jesaja fortsätter: *”Då flög en av seraferna fram till*

mig. I hans hand var ett glödande kol, som han med en tång hade tagit från altaret. Med det rörde han vid min mun och sade: 'När nu detta har rört vid dina läppar, har din missgärning tagits ifrån dig och din synd är försonad'" (Jes. 6:6-7).

Lägg här märke till ordet "flög", som tyder på snabbhet, och "glödande kol" som tyder på värme. Både snabbhet och värme är kännetecken på den heliga glöden.

Vi har inte utrymme nog att tala om änglarnas tjänst för människors frälsning, hur de utbreder evangeliet eller utför sin tjänst eller slår sitt läger runt dem som fruktar Herren och befriar dem (Ps. 34:8), eller förmedlar Guds budskap till hans tjänare... men det är änglarna som psalmen syftar på när det står: "*ni starka hjältar som utför hans befallning, så snart ni hör ljudet av hans befallning*" (Ps. 103:20). **Ett annat exempel på änglarnas tjänst är hur de räddade prästen Josua.**

Satan stod till höger om översteprästen Josua för att anklaga honom, och Josua stod där i smutsiga kläder. Herrens ängel trädde fram och sa till Satan: "*HERREN skall straffa dig, Satan. Ja, HERREN skall straffa dig, han som har utvalt Jerusalem. Är då inte denne en brand ryckt ur elden?*" (Sak.3:2)

Därefter tog de av Josuas smutsiga kläder och klädde honom i högtidskläder, och Herrens ängel befallde honom att vandra på Guds vägar (Sak 3:3-7).

Sedan har vi den glöd som de två änglarna visade när de räddade Lot från Sodoms undergång.

Det berättas att de två änglarna sa till Lot: "*Har du några mer här, någon svärson eller söner eller döttrar eller någon annan som tillhör dig i staden, så för bort dem från den här platsen, för vi skall fördärva den... När gryningen kom skyndade änglarna på Lot... När Lot dröjde tog männen honom vid handen tillsammans med hans hustru och hans båda döttrar, ty HERREN ville skona honom. De förde ut honom, och först när de var utanför staden släppte de honom*" (1 Mos. 19:12-16).

3. PROFETEN MOSE

Mose hade så stark glöd för Guds Rike att han blev en troshjälte för sin generation. Driven av sin glöd lämnade han positionen som prins i Faraos palats för att lära sitt folk att tillbe Gud. *”I tron vägrade Mose som vuxen att låta sig kallas Faraos dotterson. Han valde att hellre bli illa behandlad tillsammans med Guds folk... Han räknade Kristi smälek som en större rikedom än Egyptens alla skatter”* (Heb. 11:24-26).

Ett annat exempel på hans glöd ser vi i det som hände när folket tillbad guldkalven. Mose tog bestämt itu med det syndfulla folket. När han närmade sig lägret och fick syn på kalven och dansandet, berättar Bibeln, *”blev han så upprörd att han kastade ifrån sig tavlorna och slog sönder dem nedanför berget. Och han tog kalven som de hade gjort och brände den i eld och krossade den till stoft. Detta strödde han i vattnet och lät Israels barn dricka det”* (2 Mos. 32:19-20). Sedan tillrättavisade Mose översteprästen Aron och befallde att man skulle slå ner folket, och omkring 3000 män dog den dagen (2 Mos. 32:28).

Precis som Moses glöd gjorde honom kompromisslös gentemot folket vid det tillfället, så kunde den utan svårighet få honom att vädja för dem inför Gud vid ett annat tillfälle.

När Herren ville utplåna dem på grund av deras synder, ställde sig Mose emellan för att vädja och sa: *”HERRE, varför skulle din vrede brinna mot ditt folk... Vänd dig från din glödande vrede och ångra det onda du har i sinnet mot ditt folk. Kom ihåg Abraham, Isak och Israel, dina tjänare...”* (2 Mos. 32:11-12). Dessutom fortsatte han: *”Men förlåt dem nu deras synd. Om inte, så utplåna mig ur boken som du skriver i”* (2 Mos. 32:32).

Moses glöd hade två sidor: den var både sträng och medkännande. Den kunde tukta, men den kunde också vädja att folket skulle skonas och inte utplånas. Och om de för sin frälsnings skull behövde bli agade, så ryggade inte Mose från att göra det som måste göras: *”Och var finns väl en son som inte tuktas av sin far?”* (Heb. 12:7). Men sådana exempel på mångsidig glöd som hos Mose hör nog tyvärr till ovanligheterna.

4. PINEHAS

Pinehas var en av Herrens präster, sonson till översteprästen Aron. När Bileam hade mött Barak började folket bedriva otukt med Moabs döttrar, så till den grad att en av männen till och med utförde själva könsakten med en kvinna rätt framför ögonen på Mose och hela folket medan de grät vid öppningen till mötestältet! Detta tände den heliga glöden hos Pinehas så mycket att han jagade efter både mannen och kvinnan och dödade dem båda, och lägret renades genom att deras blod utgöts.

Pinehas gjorde detta utan att någon hade uppmanat honom till det. Och Gud gav sitt godkännande till Pinehas glöd och stoppade den farsot som han hade sänt över dem på grund av deras otukt så att omkring 24 000 personer bland folket hade dött. *”HERREN talade till Mose. Han sade: ’Pinehas, son till Eleasar, son till prästen Aron, har vänt bort min vrede från Israels barn, genom att han har nitälskat bland dem så som jag nitälskar. Därför har jag inte i min nitälskan utrotat Israels barn’”* (4 Mos. 25:6-11).

5. DEN UNGE DAVID

Vi talade i det första kapitlet om kung David, som i sin glöd sa till Herren: *”Ty brinnande iver för ditt hus har förtärt mig”* (Ps. 69:10). David, vars hjärta brann av helig glöd, gjorde allt i ordning för att bygga ett hus åt Herren (1 Krön. 29). Trots detta kunde Davids glöd också fylla honom med sorg och gråt över de syndare som hade övergivit Herrens lag (Ps. 119).

Men jag vill här tala om Davids glöd när han var ung, när han kämpade mot Goliat. Jag tar detta exempel därför att David var en ung pojke, inte en krigsman, och han hade inte ansvaret att ge igen för Goliats förolämpning.

Dessutom hade David till och med blivit tillrättavisad av sin storebror Eliab för att han hade ställt frågor om Goliat, denne bjässe till man som hade satt skräck i hela armén (1 Sam. 17:24). Ingen skulle ha förebrått den unge David för att **inte** frivilligt erbjuda sig att kämpa mot Goliat, så vi

kan föreställa oss hur förvånad kung Saul måste ha blivit när David sa till honom: *”Din tjänare skall gå och strida mot denne filisté”* (1 Sam. 17:32). Och kungen svarade honom och sa: *”Inte kan du gå och strida mot denne filisté. Du är ju bara en ung pojke och han en krigare ända från ungdomen”* (1 Sam. 17:33).

Men David hade fått kallelsen genom sin glöd, och han ville tvätta bort den förolämpning som hade drabbat den levande Gudens armé (1 Sam. 17:26).

Hela armén hade hört Goliats förolämpning utan att våga göra någonting åt saken. Dessutom: *”När Israels män såg Goliat, blev de alla mycket rädda och flydde för honom”* (1 Sam. 17:24). Det var bara David som inte var rädd. **Hans glöd fick honom att lita till Gud istället för till sig själv.**

Den var en iver som förlitade sig på att Gud skulle gripa in, som inte stannade upp för att framhäva sig själv och sitt verk.

Det var en iver som sa till Guds fiende: *”Du kommer mot mig med svärd och spjut och lans, jag kommer mot dig i HERREN Sebaots namn. Han är Gud för Israels här som du har hånat. HERREN skall denna dag överlämna dig i min hand... Striden är HERRENS, och han skall ge er i vår hand”* (1 Sam. 17:45-47).

Det var en glöd som inte väntade på en uppmaning för att gripa in. För dess uppmaning kom inifrån, från det brinnande hjärtat därinne, som inte kunde stå tyst och stumt eller hålla sig stilla och orörligt. Händelseutvecklingen drev honom framåt trots att fara hotade. Och på samma sätt hade Pinehas gjort.

Där fanns andra som var större och äldre än David, men som inte gjorde vad han gjorde. Hans hjärta var större än deras.

I hans hjärta fanns en glöd, en eld som brann av tro och djärvhet fri från fruktan. Med denna inre rikedom steg han fram, och Gud verkade i honom och **med** honom.

6. PROFETEN ELIA

Elia var en mäktig profet som sa till Herren: *”Jag har verkligen nitälskat för HERREN, härskarornas Gud. Ty Israels barn har övergivit ditt förbund, rivit ner dina altaren och dödat dina profeter med svärd”* (1 Kung. 19:14).

Elias glöd drev honom att konfrontera kungen och tillrättvisa honom, vilket också vållade honom en del problem och anklagelser.

Avgudadyrkan fanns överallt på hans tid, på grund av kung Ahab och hans drottning Isebel. Omkring 450 Baalsprofeter och 450 Aseraprofeter åt vid deras bord (1 Kung. 18:19).

Elias glöd manade honom att be om att det skulle uppstå någon slags svårigheter för att väcka människors samveten.

Så Bibeln berättar: *”Elia, som också fick lida, bad en bön att det inte skulle regna, och det regnade inte över landet under tre år och sex månader”* (Jak. 5:17).

I sin glöd och trosvisshet sa han: *”Så sant HERREN, Israels Gud, lever, honom som jag tjänar: Under de här åren skall varken dagg eller regn falla, om inte jag säger det”* (1 Kung. 17:1). Så började en hungersnöd som skulle vara i flera år, och när Elia mötte kung Ahab sa denne till honom: *”Är du här, du som drar olycka över Israel?”* (1 Kung. 18:17). På detta svarade Elia med glödens frimodighet: *”Det är inte jag som drar olycka över Israel, utan du och din fars hus. Ni överger ju HERRENS bud och följer efter baalerna”* (1 Kung. 18:18). Det hela slutade med att regnet återvände och Baals och Aseras profeter dödades.

Denna glöd hos Elia var en stark, djärv och beslutsam iver som renade jorden från hedendom.

Den orsakade emellertid en del problem för Elia, som att behöva konfrontera den kung som ville döda honom. Det var på grund av denne kung som Herrens profeter hade gömt sig i grottorna, därtill hjälpta av Obadja, en god man som var anställd vid palatset och också fruktade kungen (1 Kung. 18).

Elia fick också utstå Isebels vrede, som var starkare och grymmare än Ahabs. När Isebel fick höra vad Elia hade gjort skickade hon en varning att hon skulle låta döda honom, så att han måste fly för sitt liv (1 Kung. 19:1). Herren tillät emellertid inte att hon förverkligade sitt hot.

7. PROFETEN JESAJA

Profeten Jesajas glöd var som psalmistens ord: ”Mitt hjärta är frimodigt, Gud, mitt hjärta är frimodigt” (Ps. 57:7).

Det var Jesaja som fick höra den högste Herrens röst säga: ”*Vem skall jag sända och vem vill vara vår budbärare?*” Han svarade genast: ”*Här är jag, sänd mig!*” (Jes. 6:8)

Somliga kanske förstår ödmjukhet som att ursäkta sig och undvika engagemang i att betjäna andra, men glöden stiger självmant fram för sådan tjänstgöring i fullkomlig kärlek.

Ivern anmäler sig frivilligt för tjänstgöring. Det innebär inte någon brist på ödmjukhet, för den förstår att den blir ett redskap för Gud som verkar genom den medan den själv underordnar sig fullständigt. Det är som när David stiger fram för att kämpa mot Goliat och säger: ”*HERREN skall denna dag överlämna dig i min hand... Striden är HERRENS, och han skall ge er i vår hand*” (1 Sam. 17:46-47).

8. DE TOLV LÄRJUNGARNA

Tack vare glöden hos våra föregångare apostlarna kunde Kyrkan bli fast grundad och sprida sig över hela världen. De som från början varken hade någon röst eller något att säga nådde till sist ut med sin röst till den då bebodda världens mest avlägsna delar. Genom deras obändiga beslutsamhet, deras oförtröttliga arbete och fantastiska uthållighet kunde de bemöta dem som försökte motarbeta dem: ”*Vi för vår del kan inte tiga*” (Apg. 4:20), och: ”*Man måste lyda Gud mer än människor*” (Apg. 5:29). Så gick de ut och ”*predikade frimodigt Guds ord*” (Apg 4:31).

”Varje dag undervisade de i templet och hemma i husen och predikade det glada budskapet att Jesus är Messias” (Apg. 5:42). ”Och Herren ökade var dag skaran med dem som blev frälsta”, (Apg. 2:47), och ”ännu fler kom till tro på Herren, en skara av både män och kvinnor” (Apg. 5:14).

Genom sin glöd kunde apostlarna uthärda misshandel, förolämpningar och fängelsevistelser. När de släpptes fria efter ha blivit fängslade och piskade, läser vi att *”apostlarna gick ut från Stora rådet, glada över att de hade ansetts värdiga att lida smälek för Namnets skull” (Apg. 5:41). Inför rådet hade översteprästen sagt till dem: ”Förbjöd vi er inte strängt att undervisa i det namnet? Och nu har ni fyllt Jerusalem med er lära och vill att den mannens blod skall komma över oss” (Apg. 5:28).*

När de slutligen blev utdrivna ur Jerusalem efter Stefanus martyrdöd, berättar Bibeln: ***”De som nu hade skingrats gick omkring och predikade evangeliet”*** (Apg. 8:4).

De var som glödande kol, tända av den helige Ande på pingstdagen så att deras gnistor flög åt alla håll mot jordens yttersta gräns och satte hela världen i brand.

På så sätt utförde de den befallning som Herren hade gett dem: *”bli mina vittnen i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien och ända till jordens yttersta gräns”* (Apg. 1:8).

De gav sitt vittnesbörd om Kristus och uppnådde så martyrskapets och vittnesbördets krona.

De var fullständigt fria från fruktan för döden, och det de fick lida av svårigheter, prövningar och fängelsevistelser varken bekymrade dem eller avledde dem från målet. Det viktiga var att de fick vittna om Herren, sedan fick vad som än hände ha sin gång.

Jämte de tolv och deras glöd måste vi också nämna aposteln Paulus:

9. APOSTELN PAULUS

Han är ett av de förnämsta mänskliga exemplen på helig glöd, om inte det **allra** förnämsta.

När han blev omvänd till kristendomen fylldes han av en enastående energi av glöd och kraft, så att han kunde vittna om Herren i Jerusalem och i Judéen, på Cypern och i Mindre Asien innan han nådde Grekland och Italien. Det var Paulus som lade grunden till kyrkan i Rom, och därtill skrev han fjorton brev som blivit viktiga för den kristna trons grundval och utbredning. Några av dessa brev skrevs medan han satt i fängelse.

Vilken glöd är inte detta, när man förkunnar de goda nyheterna om Kristus till och med i fängelset! Och han skriver så vackert om Onesimos, *"mitt barn, som jag har fött i min fångenskap"* (Filem. 10).

Från fängelset skrev Paulus till Efesos och människorna där: *"Jag uppmanar er därför, jag som är en fånge i Herren, att leva värdigt den kallelse ni har fått"* (Ef. 4:1). Till och med när han satt som fånge i ett fängelse var Paulus angelägen om andras frälsning.

Vidare var hans engagemang för andras frälsning större än hans omsorg om sig själv. Därför kunde han i sin enastående kärlek till sina landsmän uttala dessa så gripande ord, så fulla av kärlekens glöd: ***"Jag skulle önska att jag själv vore fördömd och skild från Kristus i mina bröders ställe - mina landsmän efter härstamning"*** (Rom. 9:3).

Så Paulus glöd grundade sig i en djup kärlek som drev honom att vilja frälsa alla, och frukta att kanske någon skulle komma på fall. Han sa till korintierna: *"jag brinner av iver för er med den eld som kommer från Gud. Jag har trolovat er med en enda man, för att föra fram en ren jungfru inför Kristus. Men jag är rädd för att liksom ormen med sin list bedrog Eva, så skall också era sinnen fördärvas och vändas bort från den uppriktiga och rena troheten mot Kristus"* (2 Kor. 11:2-3).

I sin glöd för Riket var Paulus konstant på resande fot och uthärdade svårigheter för att kunna utbreda tron.

Han berättade om sin tjänst: *”tre gånger har jag lidit skeppsbrott, ett helt dygn låg jag i det djupa vattnet. Jag har ofta varit på resor, utstått faror på floder, faror bland rövare, faror från landsmän, faror från hedningar, faror i städer, i öknar och på hav, faror bland falska bröder, allt under arbete och slit, ofta under vaknätter, under hunger och törst, ofta utan mat, frusen och naken. Förutom allt detta...”* (2 Kor. 11:25-28). Ja, vad mer kan det finnas? Han säger: ***”Förutom allt detta har jag den dagliga uppgiften, omsorgen om alla församlingarna”*** (2 Kor. 11:28).

Detta är sann glöd, och inför den kan vi bara stå i förundran, vi som är mer vana vid att se ynglingar kämpa med stolthet bara för att de kunnat hålla ett bibelstudium över ett kapitel eller en predikan i kyrkan! Hur futtiga verkar inte sådana saker i jämförelse med den glöd som fanns hos Paulus!

Förutom sin förkunnelse på olika nya missionsfält tänkte Paulus också på de befintliga kyrkorna, att de skulle bli organiserade, besökta och omhändertagna, till och med när han satt i fängelse.

Hur stora var inte de lidanden som Paulus fick uthärda på grund av sin glöd för Riket! Han beskriver dem med orden: *”Jag har arbetat mer, suttit i fängelse mer, fått hugg och slag i överflöd och ofta svävat i livsfara. Av judarna har jag fem gånger fått fyrtio gisselslag, så när som på ett, tre gånger har jag blivit piskad med spö, en gång har jag blivit stenad”* (2 Kor. 11:23-25).

Och när det gäller de problem som han och hans medarbetare i den heliga tjänsten fick utstå, sa han: *”Nej, under alla förhållanden vill vi visa att vi är Guds tjänare, med stor uthållighet, under lidanden, nöd och ångest, under hugg och slag, under fångenskap och upplopp, under arbete, nattvak och svält... Vi är misskända men ändå erkända, vi är döende men lever, vi är tuktrade men inte till döds, vi är bedrövade men alltid glada...”* (2 Kor. 6:4-10).

I sin tjänst hade aposteln Paulus och hans medarbetare aldrig sin glöd skild från korset.

Därför beskriver Paulus sitt och sina medarbetares liv i tjänsten så här: *”Vi är på allt sätt trängda men inte utan utväg, rådvilla men inte rådlösa, förföljda men inte övergivna, nerslagna men inte utslagna. Alltid bär vi Jesu död i vår kropp, för att också Jesu liv skall bli synligt i vår kropp”* (2 Kor. 4:8-10).

Det var alltså så här deras omständigheter såg ut, om nu någon av er trodde att Paulus liv bara var fullt av äran att vara helgon och apostel.

Eller om någon annan trodde att glöd bara handlar om en entusiasm eller upphetsning som tar sig rätten att befalla och förbjuda, eller kritisera och fördöma!

Det är lätt att glömma att den som lever ett liv i helig glöd och arbetar för Riket måste ta sitt kors på sig varje dag och följa Herren.

Vi talade redan i det första kapitlet om Paulus glöd, och i det tredje om frukterna av denna glöd, och det som vi här har sagt om den är ändå inte nog för att göra den rättvisa.

10. DEN HELIGE STEFANUS

Stefanus glöd var ett naturligt utlopp av hans begåvning och andlighet.

Han utvaldes till diakon från dem som hade *”gott anseende och är uppfyllda av Ande och vishet”*. Och det berättas att han var *”en man uppfylld av tro och den helige Ande”*, och att han *”var fylld av nåd och kraft och gjorde stora tecken och under bland folket”* (Apg. 6:3-8).

Stefanus tog sig an arbetet med kraft. Så vad fick hans glöd för resultatet? Resultatet blev att:

”Guds ord hade framgång och antalet lärjungar i Jerusalem ökade kraftigt. Även en stor skara präster blev lydiga mot tron” (Apg. 6:7).

De som motarbetade Stefanus kunde inte stå ut med hans glöd och idoghet, så en grupp medlemmar i De frigivnas synagoga (som den kallades) tillsammans med judar från Cyrene, Alexandra och Cilicien steg fram för att utmana honom på debatt. *”Men de kunde inte stå emot den vishet och den Ande som här talade”* (Apg. 6:10).

När de inte kunde mäta sig med Stefanus glöd och begåvning, så konspirerade de mot honom och anklagade honom för hädelse och överlämnade honom till Stora Rådet för att stenas.

Medan Stefanus stod inför rätta och sedan stenades övergav inte hans glöd honom. Han fortsatte förkunna tron och tillrättavisa de judiska ledarna för deras hårda hjärtan.

Detta var alltså Stefanus, som varken var apostel eller biskop utan bara diakon. Men han var en diakon full av glöd som handlade med storartad styrka, tack vare den helige Ande i honom.

Hans glöd medförde resultat som hans fiender inte stod ut med. Han hade också en frimodighet som de heller inte kunde tåla. Så de blev vansinniga på honom och höll för öronen för att slippa höra honom, och de stormade fram och släpade ut honom från staden och stenade honom (Apg. 7:54-57). Så blev Stefanus den första kristna martyren.

Stefanus tjänst blev kortvarig, men fruktbarande och kraftfull.

Låt oss nu fortsätta med ett annat exempel på iver, Markus, vars kraftfulla tjänst vi alla har haft nytta av.

11. DEN HELIGE MARKUS

Markus glöd gav stora resultat trots att han fick möta många svårigheter. Han började från noll men lyckades ändå övervinna alla problem.

Markus kom till Egypten, till ett land där det varken fanns kyrka, troende befolkning, kristendom eller kyrkobyggnader. Istället fanns där den faraoniska

kulten under guden Ra, den grekiska under guden Zeus och den romerska under guden Jupiter. Dessutom fanns judendomen i två av Alexandrias stadsdelar tillsammans med en uppsjö av andra österländska religionsformer. Därtill fanns filosofins böcker som fyllde det berömda biblioteket i Alexandria. Alla dessa trossystem beskyddades av den mäktiga romerska staten i all dess grymhet.

Men Markus glöd var starkare än allt detta motstånd.

Markus hade inga materiella rikedomar överhuvudtaget till sin hjälp, och han kom faktiskt fram till Egypten med trasiga skor efter den långa vandringen till fots. Men när han inte fann några troende människor där, tog han sig an arbetet med att göra dem till ett troende folk.

Med sin glöd för Guds Rike kunde Markus utbreda kristendomen i Egypten och Libyen. Dessutom bistod han Paulus med att predika i Rom och andra länder i Europa. Markus grundade också den första teologiska skolan i Alexandria för att utbilda dem som skulle bli ledare i tron och föra den vidare ut till österlandet. Han skrev också det evangelium som bär hans namn och som har varit en av trons grundläggande urkunder över hela världen.

Markus glöd var stark nog att predika för Egypten och omvända folket, men den förde honom ännu längre än Egypten. Under Markus ledning spreds tron till många olika platser, och han gav sig ut på många resor för att utbreda Riket i andra länder. Han var tvungen att utse en biskop som skulle bistå honom och ersätta honom under resorna. Denne biskop var Anianus, den förste av Markus efterträdare på stolen i Alexandria.

Naturligtvis blev det omöjligt för trons fiender att stå ut med Markus glöd och utbredning av tron. Så Markus fick genom deras gärningar motta martyrskapets krona år 68 e. Kr., men inte utan att efterlämna en grundligt rotad tro i vars beskyddande skugga vi fortfarande står idag.

Nu kan Markus efterkommande se de resultat som hans glöd har åstadkommit och fortsätta vandra i hans fotspår.

Ingen får alltså säga: ”Jag är beredd att gå in i tjänsten, men jag har inga medel eller tillgångar!”

Den helige Markus tjänade utan att ha några. Han började med ingenting alls, och till och med detta ”ingenting” var omringat av motståndare. Allt han hade var sin glöd. Så var det också för resten av apostlarna. Deras väg var varken enkel eller tillrättalagd för dem, och de fick ofta kämpa mot svårigheter eftersom de tjänade i hedniska länder med judar och ofta även romarriket som motståndare.

De har arbetat och vi har gått in i deras arbete (Joh. 4:38), precis som Kristus arbetade först och apostlarna gick in **hans** arbete. Resultatet av detta pågående hårda arbete genom århundradenas gång är att kyrkan har befunnit sig i ständig tillväxt.

Så det finns egentligen två resultat som glöden har: dels att grundlägga Riket, och dels att få det att växa.

12. DEN HELIGE ATHANASIUS

Sankt Hieronymus sa något verkligt sant om Athanasius och hans kamp mot Arius och arianismen och hur han förmådde ändra historiens förlopp: ”Om det inte hade varit för Athanasius, **skulle en tid ha kommit då nästan hela världen var arianisk!**”

Problemet med Arius började före Athanasius tid. Det var på grund av detta problem som påve Alexandros (den 19:e Patriarken) sammankallade ett kyrkomöte som bevistades av hundra biskopar från huvudstaden och fem från västerländska städer. Och vid det första ekumeniska Kyrkomötet i Nicaea år 325 var Athanasius fortfarande ung och diakon. **Denne unge diakon kände dock hur ansvaret för kampen mot Arianismen vilade på hans axlar, och denna ansvars känsla blev grunden för hans glöd.**

Vid kyrkomötet fanns 318 biskopar som representerade kyrkorna över hela den kristna världen, och bland dem fanns också patriarker och kyrkoledare. Men diakonen Athanasius kände att hela den kristna tron på något vis hade anförtrotts honom och nu var beroende av att han skulle finna en lösning på problemet. Så han ställde sig upp och försvarade tron

energiskt och motbevisade varje argument från Arius med mycket starkare teologisk bevisföring. Därigenom kunde han skapa den kristna trosbekännelsens artiklar.

När Athanasius blev patriark fortsatte han motarbeta arianerna och skrev en bok mot dem som hette "Contra Arianos" (Mot arianerna). Boken består av fyra delar och behandlar alla de verser som arianerna hänvisade till som stöd för deras åsikter, och den förklarar den rätta förståelsen av dessa verser samtidigt som den motbevisar den felaktiga arianska tolkningen. Athanasius skrev också många andra böcker till försvar för den nicenska trosbekännelsen.

På grund av Athanasius glöd blev han utsatt för mycket motstånd och förföljelse. Trons fiender anförde bittra anklagelser mot honom och konspirerade mot honom inför kejsaren så att han blev avsatt från sin stol fyra gånger. Glöden lämnade honom emellertid aldrig under förvisningen, utan varthelst han blev förvisad började han sprida den sanna tron, utlägga läran, motbevisa arianismen och sammakalla kyrkomöten mot den. Till slut blev han återinstallerad och kunde fortsätta kampen, bara för att åter bli förvisad igen.

Athanasius tillbringade 45 år på Markus påvestol, engagerad i ständigt kamp. Genom hans glöd för tron blev hans namn synonymt med tron, till den grad att den som ville visa att han hade den sanna tron kunde säga: "Jag har samma tro som Athanasius." Glöden hos detta helgon falnade inte en enda dag. Faktum är att arianismens framgångar bara stärkte hans glöd ännu mer, till dess att tron stod befast på den rätta grunden.

Hans glöd iver började när han var mycket ung, och redan som ung diakon skrev han två viktiga böcker: en handlade om Ordets människoblivande och den andra hette "Motbevisning av hedningarna". Båda böckerna blev viktiga referenstexter som blivit till nytta för alla efterkommande generationer, något som gäller även i våra dagar...

Athanasius nöjde sig inte med att motbevisa bara arianismen, han bekämpade allt slags kätteri. Som en följd av detta skrev han brev om den helige Ande där han förklarade den sanna tron om denna Person i

den gudomliga Treenigheten. Athanasius glöd, tro och heliga kamp blev legendarisk, så när Sankt Hilarius, biskop i Boetien, blev känd för **sitt** försvar av tron kallades han ”västerlandets Athanasius”.

Därför blir vi fundersamma när vi ser människor som tar lätt på många av punkterna i trosbekännelsen och ändå kallar sig Athanasius söner.

13. ÄRKEDIAKON HABIB GIRGIS

Habib Girgis levde under en mörk period i historien då det inte fanns några predikanter eller lärare i teologi. Till och med Igomanus Philotheus Ibrahim, som hade varit det enda kvarvarande ljuset under den tiden, hade inte kunnat fullborda sitt uppdrag innan han fick lämna vår värld. Habib Girgis var den första studenten som började vid den nystartade Teologiska Fakulteten år 1893. Vid den tiden hade den inte någon kristendoms lärare!

I sin starka glöd kände Habib Girgis att den Teologiska Fakulteten var hans ansvar, så han började studera och undervisa sina kamrater till och med medan han själv var student.

Han tog examen och började ansvara för undervisningen på fakulteten, där han undervisade i teologi och homiletik. Dessutom skrev han olika andliga böcker, som exempelvis *Kyrkans sju sakrament*, *Den ortodoxa klippan* och en bok om aposteln Markus. Han åtog sig också att utbilda religionslärare.

På den tiden var fakultetsbyggnaden inte i särskilt gott skick, och Habib Girgis kände att det också var hans ansvar att skaffa en ny byggnad. Full av glöd började han att be att detta skulle låta sig göras, och han reste runt på landsbygden och samlade in donationer tills han kunde köpa en tillräckligt stor tomt, där det byggdes en skola med tillhörande studenthem och lärarinstitution. Man kom också att grunda ett bibliotek och bygga Den heliga Jungfruns kyrka, som fungerade som studentkapell innan den kom att öppnas för allmänheten.

Då fanns heller inga skolor för kyrklig undervisning, så Habib Girgis kände åter igen ett ansvar att organisera uppstartandet av söndagsskolor. Han uppmuntrade många människor att delta och hjälpa till inom detta område, vilket ledde till att kristendomsundervisningen började sprida sig med en stor våg av entusiasm för att även nå ut till barnen i byarna. Tusentals blev lärare.

Habib Girgis var själv biträdande rektor för Söndagsskollärrådet, medan rektorn på den tiden var hans Helighet påve Yuannis den 19:e.

Det fanns heller inga program eller kurser för kristendomsundervisningen på skolorna förrän Habib Girgis kände att det var hans speciella uppgift att skriva läroböcker för alla de olika undervisningsstadierna.

Han skapade två serier: den ena kallades *Kristna principer* och den andra *Den dyrbaraste skatten*. Kristendomsundervisningen i dessa saknade ingenting av information eller kunskap, och kursböckerna var rikligt illustrerade. Han gav också ut tidskriften *Al-Karma* som utkom i 17 år likt en lärare som gick från hus till hus och höll hög nivå. Det var den första tidningen som gav oss en översättning av de heliga Fädernas tänkespråk.

Allt detta tog Habib Girgis på sig, trots att inget av det egentligen ingick i hans officiella uppgifter. Det var hans glöd som drev honom framåt inom alla dessa områden, denna glöd som började när han var student och fortsatte under hans tid som lärare tills han blev rektor för den Teologiska Fakulteten år 1918.

Genom sin glöd lyckades han förse Kyrkan med tusentals predikanter och kristendoms lärare, och hundratals som tog examen och sedan prästvigdes i alla delar av landet.

Habib Girgis glöd är ett exempel på en glöd som kommer till uttryck i starkt positiv handling.

Det förekom överhuvudtaget inte att han kritiserade de svaga eller dem som hade gått vilse under hans tid. Om han någon gång påträffade en brist

eller ett fel, så försökte han åtgärda det utan att fördöma någon. På alla sätt var han en skicklig husbyggare som grävde och lade grunden till två byggnader: den ena var Teologiska Fakulteten och den andra var söndagsskolorna. Sedan arbetade han hårt tills båda växte upp och hade plats för Guds barn.

Sådan var alltså Habib Girgis glöd: en konstruktiv, effektiv och positiv glöd.

14. ÖKENFÄDERNA

Vi ser att den heliga glöden också brann hos de heliga ökenfäderna, som levde sina liv i avskildhet och bön ute i öknen och ökengrottorna.

Man kan kanske tycka att de inte behövde den eftersom det inte hörde till deras ställning eller kallelse att försöka rädda städernas syndfulla själar, och särskilt inte kvinnor som hamnat i prostitution. Ändå var deras glöd mycket starkare än att den skulle låta sig stoppas av sådana hinder. Den drev dem till platser där de aldrig förut i sina liv hade varit. Inte heller bekymrade de sig över att tappa ansiktet när de faktiskt gick till sådana platser. Hela deras uppmärksamhet var inriktad på att rädda själar för vilka Kristus hade dött, hur fallna och förnedrade de än kunde vara.

Kanske kan vi inom detta område ge tre av de mest berömda exemplen på helig glöd genom historien.

a. Hur den fallna kvinnan Taiis räddades

Taiis växte upp i Alexandria och blev mycket vacker, men hennes ogudaktiga mor blev orsak till hennes fall genom att leda in henne på syndens väg. Så Taiis kom att leva som prostituerad i Alexandria där hundratals män föll för hennes lockelser. Hennes rykte spred sig vitt och brett tills hennes historia nådde till Shihits öken.

Sankt Piarions hjärta fylldes av helig glöd, inte bara för att rädda Taiis egen själ utan också dem som kunde falla i synd på grund av henne.

Så den helige mannen begav sig förklädd i vanliga kläder till Alexandria, till den plats där Taiis arbetade, och lyckades föra henne till omvändelse. Hon brände alla sina förföriska kläder och utsmyckningar mitt på torget, inför alla människor, och helgonet tog med henne till ett jungfruhem där hon levde ett liv i botgörelse vilket räddade hennes själ så att hon blev av med sin synd.

Gud meddelade nyheten om Taiis själs frälsning till Sankt Paulus den Milde, som i sin tur berättade den för sin andlige helige fader som var Sankt (Anba) Antonius den Store.

b. Hur Sankt Ba'isa räddades efter att ha fallit i synd

Ba'isa kom från en from och välbärgad familj i Menouf. Hennes far efterlämnade en stor förmögenhet som hon började dela ut till de fattiga och behövande och även till klostren och munkarna tills hon inte hade någonting kvar. Hon skulle just påbörja ett liv i avskildhet i öknen när Satan blev avundsjuk på hennes fromhet och satte ut en ytterst slug och listig snara för att snärja henne vid ett tillfälle när hon var svag och inte på sin vakt. Märkligt nog lyckades han, och Ba'isa föll och hamnade på något vis till slut på en bordell.

I detta läge greps de gamla ökenfäderna i Shihits öknen av helig glöd och sorg över att behöva uppleva hur denna heliga kvinna fallit. Så de utvalde Sankt Johannes den Korte för att gå och rädda henne.

Han begav sig till platsen där hon arbetade som prostituerad och läste psalmens ord för henne: *”Om jag än vandrar i dödsskuggans dal fruktar jag intet ont, ty Du är med mig”* (Ps. 23:4). Och den helige mannen lyckades föra henne till omvändelse och få med henne bort från den syndfulla platsen för att bege sig till öknen. Hennes omvändelse var djup och uppriktig, och Gud beslöt att hämta hem hennes själ samma natt. Och Sankt Johannes den Korte såg hennes rena fläckfria själ bäras av änglar upp till himlarna i en pelare av ljus.

Kyrkan firar hennes högtid den 2:a Misra (enligt den koptiska kalendern).

c. Hur Maria, brorsdotter till Sankt Abraham den Skygge, räddades

Sankt Abraham föddes i staden Raha i Mesopotamien, där han började leva som eremit. När den lilla flickan Marias föräldrar dog anförtroddes hon i hans vård. Hon uppfostrades av honom, växte upp och kom också att leva som eremit och bo i en ensam bostad i närheten av hans.

Den unga flickan växte i helighet tills den dagen kom då fienden gillrade en fälla för henne, och hon föll i synd.

Efter sitt fall drevs hon av Satan till förtvivlan och djup skam, så hon rymde... och hamnade på en bordell. **När Sankt Abraham upptäckte vad som hade hänt, greps han av glöd för hennes frälsning.** Han tog reda på var hon höll hus och gick dit förklädd, stödd av Sankt Afrem Suryoyos ivriga böner. Det hela slutade med att Abraham räddade henne och fick med henne bort från förnedringens plats så att hon kunde återgå till sin tillbedjan och ett liv i bot och ånger.

Mot slutet av hennes liv ärade Gud henne med helandets gåva som ett tecken på att han hade tagit emot hennes ånger.

* * *

ANDRA BÖCKER

AV PÅVE SHENOUDA III

Hans helighet påve Shenouda III har under sitt liv författat och publicerat mer än 100 böcker på arabiska, av vilka tre finns översatta till svenska och mer än 60 till engelska. Dessa kan fritt laddas ner på www.copticpope.org. Här följer en förteckning över dessa översättningar:

Svenska

1. Den helige Ande och hans verk i oss (2002)
2. Vänd om till Gud (2006)
3. Helig glöd (2007)
4. Lärjungaskap (kommer 2008)

Engelska

1. Release of the Spirit
2. Words of Spiritual Benefit (vol. 1)
3. Words of Spiritual Benefit (vol. 2)
4. Words of Spiritual Benefit (vol. 3)
5. Words of Spiritual Benefit (vol. 4)
6. Contemplations on the Ten Commandments (vol. 1)
7. Contemplations on the Ten Commandments (vol. 2)
8. Contemplations on the Ten Commandments (vol. 3)
9. Contemplations on the Ten Commandments (vol. 4)
10. Contemplations on the Sermon on the Mount
11. The Seven Words of Our Lord on the Cross
12. Thine is the Power and the Glory

13. Contemplations on Jonah the prophet
14. Priesthood
15. Salvation in the Orthodox Concept
16. The Heresy of "Salvation in a moment"
17. Diabolic wars
18. Spiritual warfare
19. Lord, how? Contemplations on Psalm III
20. Discipleship
21. The Holy Zeal
22. Being with God
23. Life of Faith
24. The Creed
25. Return to God
26. So Many Years With the Problems of People (vol. 1)
27. So Many Years With the Problems of People (vol. 2)
28. So Many Years With the Problems of People (vol. 3)
29. So Many Years With the Problems of People (vol. 4)
30. The Spirituality of Fasting
31. Calmness
32. Characteristics of the Spiritual Path
33. Experiences in life
34. Divinity of Christ
35. Comparative Theology
36. The Nature of Christ
37. Contemplations on the Resurrection
38. The Holy Spirit and His Work in us
39. Judge Not Others

40. Ten Concepts
41. Quizzes on The Holy Bible
42. What is Man?
43. Matin Prayer
44. The Holy Myron
45. Homosexuality & Ordination of Women
46. The Angels
47. The Epiphany & St. John the Baptist
48. The Spiritual Ministry
49. The Transfiguration
50. The Two Saints, Peter & Paul
51. Contemplation on the Psalms & Segments of Prayer Before Sleeping
52. Do Not Rebuke me in Your Anger
53. How to Relate to Children
54. Incarnation St. Athanasius
55. May the Lord Answer you
56. St. Mark the Evangelist
57. Tears in Spiritual Life
58. The Beholder of God, Mark the Evangelist, Saint and Martyr
59. The Feast of Annunciation
60. The Feast of the Cross
61. The Heresy of Jehovah's Witnesses
62. The Holy Virgin St. Mary
63. The Life of Repentance & Purity
64. The Life of Thanksgiving

HELIG GLÖD

**I Faderns, Sonens
och den helige Andes namn,
en Gud. Amen.**

Denna bok är en del av en serie som är särskilt avsedd för dem som tjänar i Kyrkan eller håller på att utbilda sig för den heliga tjänsten.

Boken berättar om trons heliga glöd: hur den tänds i hjärtat, hur den söker sitt utlopp i den troendes liv och hur denne drivs framåt av kärlek och nöd för människors frälsning.

Den tar också upp skillnaden mellan äkta andlig glöd och oandlig hårdhet, och beskriver den sanna glödens nödvändiga förutsättningar.

Allt detta, tillsammans med många andra ämnen förknippade med livet i Guds tjänst, behandlas utifrån exempel ur Bibeln och ur helgonens liv.